

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 03.10.2006. године

НАСТАВЉЕНО 03.10.2006. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 9,30 ЧАСОВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених: адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **опт. Митровић Радослав, са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем,**
- **опт. Репановић Радојко, са браниоцем адв. Исаиловић Игором,**
- **опт. Јовановић Ненад, са браниоцем адв. Ђурђић Вељком,**
- **опт. Чукарић Слађан, са браниоцем адв. Владицом Васиљковићем,**
- **опт. Нишовић Милорад, са браниоцем адв. Лековић Татомиром,**
- **опт. Петковић Мирослав, са браниоцем адв. Фолић Гораном,**
- **опт. Петковић Зоран, са браниоцем адв. Миланом Бирманом и**
- **опт. Папић Рамиз, са браниоцем адв. Палибрк Драганом.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА ОПТ. МИТРОВИЋ РАДОСЛАВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам завршила са Вашим испитивањем. Да Ви имате још нешто да додате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не. Сматрам да ће бити прилике у току давања изјава на основу питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу сада члановима већа дати реч па ће Вас они наставити са испитивањем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Митровићу, ја бих Вас замолио да нам дате нека разјашњења у смислу шта је подразумевала та акција коју сте ви тог дана изводили? Како се она изводи? Шта је то? Да ли Ви знате локације јединица којима се супротстављате? Да ли су те јединице у насељеним местима или су негде изван тих насељених места? Како теку борбе у том смислу да нам само мало дате неку представу ту на терену како се одвија та акција чији је генерални циљ, ако сам ја добро схватио, да се очисти троугао, простор Призрен-Сува Река-Ораховац?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ћу покушати да што краће будем могао, а што јасније. Акција је замишљена тако што су безбедносне снаге Служба државне безбедности и Служба војне безбедности располагале подацима по снагама непријатеља на том простору. Кажем условно непријатеља јер тако и јесте, односно те терористичке УЧК организације на том простору. Значи, податак је био да их има око 1.500-2.000 можда и више наоружаних и спремних у униформи за ово о чему смо јуче говорили да запоседну тај простор и прекину комуникације, угрозе неалбанско живље и на том простору и створе коридор према граници Албанији и Македонији датом снагом, евентуално НАТО снаге омогуће улазак на територију Југославије, Савезне Републике Југославије, значи податке и те елементе о структури, о снагама УЧК добили смо од штаба у наредби која је и у уводном делу садржала те елементе. Њихова локација је била у том троуглу у селима Студенчану, командно место им је било рецимо у Оптеруши и свако село на том подручју, а било је сигурно десетак што чисто албанских, што мешовитих села је имало те своје локалне штабове од 50 до 100 чланова наоружаних, војно способних итд., то је податак. Практично на терену, када смо кренули у акцију, њихови положаји су били увек испред села прва линија одбране што бисмо рекли, ту су били најјачи ровови, траншеји, та утврђења, а онда су користили и дубину и објекте, куће,

цамије, све што је било у сваком самом селу све до периферије села, тако ако ми савладамо отпор на прво село које наиђемо следи нам наредни исто такав отпор у наредно село и тако редом док се све то не стави под неку контролу, односно део тога не елиминише или они осете да су слабији и повуку се. Увек су се извлачили испред нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је по тим подацима обавештајним, које сте ви имали, вероватно о локацији тих снага, да ли је било тих снага у самом месту Сува Река?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Можда је било и сигурно да се располаже подацима да има њихових снага, а колико је било њихово дејство изражено у Сувој Реци, то мене није оптерећивало јер у Сувој Реци, у самој Сувој Реци ретко су се дешавале те неке терористичке активности, односно људство из Суве Реке, јер она је имала велики број становника, изврше неку акцију према ван Суве Реке на магистралама и онда се врате као ништа није било, врате се у своје место.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро, али претпостављам да ако, не знам који термин да употребим, очистите, ако не очистите и само место Сува Река да нисте завршили посао, задатак до краја, јер онда остају неке снаге вама практично иза леђа итд., која увек могу деловати?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Верујте да ја претпостављам и да је сигурно било таквих снага и у самом Призрену, јер свуда су биле формације и појединци припадници Ослободилачке војске Косова, да тако кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли деловали у овој акцији, имате ли Ви таквих сазнања, претпостављам да имате, пошто сте добили тај задатак у команди здружених снага, да ли у тој акцији учествује овај вод из Суве Реке у склопу опет оне Призренске чете, потом бригаде?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам податак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате тако што?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не знам, али сам чуо да када је сложенија акција тај вод се прикључује Призренској чети и иде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него баш конкретно у овој акцији да ли тај вод учествује?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То ће рећи командир. Ја претпостављам да је био, нисам сто посто сигуран, али претпостављам да је био у акцији према Ораховцу, значи он је отишао у Призрен па су отишли на правац Ораховац, а то ће рећи њихове старешине, непосредне њихове старешине, командир станице њихов непосредни први старешина, он ће рећи да му је био тог дана тај вод.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како обезбеђујете достигнуту територију, достигнуте линије, путне правце, пошто напредујете у реализацији акције, како обезбеђујете сад те комуникационе правце, места која сте очистили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Док је акција ми смо ти који одговарамо за то подручје. Када дођемо да освојимо тај простор, онда штаб добије информацију од начелника СУП-а, јер он прати нашу активност и ангажује резервни састав или ангажује 87. одред који ће да то обезбеди, а ми да би продужили даље. Значи, док су акције и док се то полако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел то у току саме акције, акција траје данима? Да ли се то у току саме акције ради?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ако ми рецимо освојимо Студенчане, па наредно село је Самодраж 3 км, ми кажемо ту и ту тачку смо запосели, безбедно је, он одмах наравно може да пошаље екипу јер ми смо већ према Самодражи на наредних 3-4 км, значи већ смо неки међупростор прошли. Значи, између села није било неких снага и неког отпора него пре уласка у село обично нас чека та прва линија одбране или тај жесток отпор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Говорили сте о две врсте униформи припадника вашег одреда јуче, па бих Вас ја питао, то је ипак тек почетак неких ширих акција, почетак бомбардовања, пар дана након почетка бомбардовања, Ви сте говорећи о тим униформама рекли да је касније било и неког мешања, запрља се одећа или се уништи део одеће па онда се, какве униформе сте носили тог дана, тог дана, овог 26. марта?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја претпостављам да је 90% и већина припадника чета носила зелену маскирну у простору којима то много значи, та маскирна дисциплина и ти маскирни елементи у току.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви лично какву сте носили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја лично сам носио униформу полиције тегет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И тада и тог дана?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И тог дана јер ја нисам директно био у акцијама, али ми је та униформа и топлија и званичнија, јер сам имао контакте са начелником СУП-а, можда треба хитно да одем до штаба или тако. Значи, ја сам тог дана и тих дана носио тегет полицијску маскирну униформу. Имам фотографију од 26. која је снимљена у болници поред овог мог рањеног где се сви ови елементи које наводим и опис моје косе и мој изглед.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И то сам желео да Вас питам кад смо већ ту?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ево фотографија је ту у предмету па можемо показати снимак да виде овде присутни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад смо већ ту, нисам сигуран да сам јуче добро пратио, Ви сте пуно чињеница изнели, у које време би по Вама та фотографија требало да је настала у болници?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Та фотографија је требало да настане у болници у оно време када сам ја био код овог рањеног, а то је време око после 9 док смо се с њим поздравили и питали питали, па онда је дошао тренутак за сликање, време од 9 до 10 сати и то је могло да настане једино тих сат времена и никад више након тога или пре тога, јер он је пребачен увече 25. у болницу када је рањен у 20 часова и из болнице је отишао око 10, 11 кад је хеликоптер полетео сад не могу да се сетим детаља.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми док сте, Ви сте практично, према Вашем казивању цео тај дан, тако би се дало закључити, све време дана у смислу дневне светлости, би Ви били ван Ваше јединице у Призрену, што у касарни, потом у булници, потом назад у касарни итд., у СУП-у, како сте већ описали те Ваше активности тог дана, па Вас питам да ли сте Ви били, а истовремено у току је акција Ваших јединица на терену, акција чије задатке, које сте задатке добили претходно у Приштини и остаје мало нелогично да Ви цео дан проведете у Призрену док за то време Ваши људи изводе ову акцију, у ствари због које сте Ви ту на том терену?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мислим да је апсолутно логично. Рецимо, ја сам 28. био у Приштини, а акција је била веома јака и имали смо рањенике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хтео сам да Вас питам да ли сте Ви били на вези са Вашим јединицама у току тог дана, дакле, да ли сте имали извештај? Јел сте имали рањених, погинулих тог дана у току извођења те акције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мислим да нисмо, имали смо пар техничких проблема, колико могу да се сетим, али то ће као сведоци командири чета јер они ће знати сваког дана коме се шта десило или кроз извештај који смо имали. Касније сам ја написао извештај министарствима на 120 страна које је достављено министарству, о свим тим догађајима по дану и проблемима, али мислим да тог дана нисмо имали. Имали смо 27. горе код Добродељана из Крушевачке чете су рањени, имали смо 28. погинуле и рањене и Врањанске чете и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али тог дана, дакле овог дана када сте ви били у Призрену, тог дана нисте имали ни погинулих ни рањених?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисмо имали, јер ја када сам кренуо, рекао сам Коњиковић Стојану, команданту војне бригаде који је један од старијих старешина да не форсирају, да ја тог дана ћу бити у Призрену. Значи, да не улази у неки ризик или у неку јачу борбу, па да имамо губитака па да би поново имали неки нови проблем, а имао сам могућност руковођења и командовања радио веза командна и једна и друга и са војском и са мојим старешинама је била, то се види на фотографији, две радио станице 24 сата су они мени били укључени јер и када сам спавао ја сам чуо шта се дешава, јер ја сам имао рецимо '98. погинуле ујутру у пола 4 кад је био напад на њих, једног погинулог и једног тешко рањеног, па смо ишли да их спасавамо, ујутру у пола 4 сам имао и чуо сам на радио станици док сам спавао шта се дешава и одмах сам организовао. То је било у Раковини код Ђаковице, 14. јуна 1998. кад је погинуо Стаменковић, а Вукојчић Небојша тешко рањен, кога смо једва спасили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сам Вас ја добро схватио да је овај објект ваш у касарни у Призрену, у касарни «Душан Силни», бомбардован 25. увече?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 25-ог увече око 20 часова, да ли који минут раније или касније, али око 20, 21:15, плус минус, сад говорим овако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А Ви сте са људством из касарне изашли претходне вечери?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ми смо људство, ја сам задњи напустио касарну 24. када је Јељцин на дневнику објавио бомбардовање, онда сам ја поштујући наредбу и дисциплину да се напусте објекти где јесмо јер ће сигурно бити мета бомбардовања као што јесте. Где год је било наше људство ангажовано пре тога, ми смо радили заједно са Вокеровим екипама, са њиховим службеницима ОЕБС-а, долазили су у све наше објекте и онда је наравно било да су знали које су нам позиције итд. Бомбардовали су обично неке куће где су били неки полицијски пунктови.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми ко је Вама, ето у тој акцији, ко је Вама непосредни претпостављени старешина?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У тој акцији непосредни старешина је мени штаб у Приштини Обрад Стевановић ако је био, или генерал Лукић, или старешина који је тог момента био дежурни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Непосредно претпостављени старешина?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Непосредно претпостављени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро, али неко ко координира акцију, ту има припадника других јединица, ту има војске, говорили сте? Шта је био по чину Делић?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Делић је био пуковник, ја сам тад био потпуковник и априла сам постао пуковник, ванредно унапређен ја. Значи, ја одговарам за моје три чете којима сам руководио у правцу Суве Реке – Нишком четом, Крушевачком четом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, то је у реду, него?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И нема један за све, свако одговара за своје људе према својој команди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знам, али неко води акцију у целини, неко води акцију, координише снаге, здружене снаге и војску и полицију и не знам да ли има одреда Територијалне одбране, неко то мора да координише?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Координирамо преко, ја преко начелника СУП-а, он преко штаба и каже Митровић иде добро или не може, има губитака треба му помоћ, штаб одреди одред или јединицу која ће доћи да ми пружи помоћ. Значи, штаб је тај који руководи, он има податак, средства везе су хвала богу била савремена или спцијал или радио везе, ја, начелник СУП-а прати моју ситуацију, или му ја јавим какав проблем имам, а он о томе извести штаб у Приштини. Штаб у Приштини пренесе шта даље да се ради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел то значи да ви нисте под војном командом?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи да нисам под војном командом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Иако је стање рата, практично је стање рата, а знамо да по прописима и тадашњим све се потчињава војној команди, све?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пише здружена команда, здружене снаге, а не обједињене снаге. Значи, ми смо имали заједнички рад, заједничке елементе али је свако био одговоран за своју јединицу. Божидар Делић када је имао проблем јављао је радио везама, имао је директно радио везу са штабом, рециом јављао је генералу Лазаревићу, директно у Приштини имали су јаче радио системе, тако да на лицу места нема један који води акцију, него мораћу још једном то да појасним. Ја одговарам за моје три чете, оне две чете што раде у правцу Ораховца не могу ја да одговарам, нити знам, одговара мој заменик који их води. Он је њихов непосредни старешина. Божидар Делић одговара за оне људе које је водио на правцу Ораховца, његов оперативац потпуковник Коњиковац Стојан одговара за оне људе који су били са мном, ова 243. бригада из Урошевца имала је свог старешину која је била изнад Суве Реке, он одговара за своје људе и Новосадски одред је био према Ораховцу, одговара њихов командант и јавља исто начелнику СУП-а Призрен пуковнику Милошу Војновићу како и шта је и ако му нешто треба. Милош Војновић извештава штаб, штаб

јавља шта даље. Командир чете ове Призренске Вељко Рађеновић је извештавао свог начелника из полиције и свог првог непосредног старешине и свог начелника СУП-а како и шта је. Значи, свако је имао, то је веома практично, веома једноставно, сад не знам колико је то вама могуће да ја појасним.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Искрено да Вам кажем, мени то делује мало компликовано изводе се акције, свако извештава свог неког тамо команданта, знате делује ми логично да све иде на једно место, значи оном непосредном претпостављеном команданту који мора имати у виду целину ситуације и?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А у штабу су тамо сигурно те наше старешине у суседним канцеларијама, да не кажем у истим, па онда кажу моји рецимо генерал Обрад каже мојима тешко иде треба ми још мало ваша подршка, артиљерија јача и тако и онда се они договоре и каже добићете још једну јединицу војну са јачом техником или добићете још. Значи, све је мозак и све наредбе су ишле из штаба из Приштине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мислим да сам јуче добро чуо кад сте рекли, па само да разјаснимо. Извођење те акције уопште није подразумевало улазак ваших јединица у Суву Реку?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У место Сува Река?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, значи Сува Река је била ван, није била у наредби, није било потребе било које интервенције наше или уласка или дејства у Сувој Реци, јер у Сувој Реци је редовна полиција радила свој посао и свој резервни састав и била је нека Територијална одбрана која је одржавала тамо неке своје страже, положаје итд.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тај задатак који сте ви добили подразумевао евентуално протеривање становништва, албанског становништва из села која сте очистили од снага УЧК-а, протеривање, исељавање, упућивање према граници са Албанији на било који начин? Одговорите само са да или не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Морам да Вас питам то наравно?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Апсолутно не, јер становништво је уживало максималну заштиту и поштовање, али тамо где су год биле те акције становништво се увек претходно исељавало по налогу УЧК, тако да ми када смо, никада нисмо имали да се деси ситуација да у селу имамо и цивила и отпор. Цивили су већ били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Већ су се били изместили из села?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Већ су се били у неке збегове, већ су унапред били исељени, а никаква наредба према.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја сам себи нотирао као сутрадан, сутрадан у односу на ова дешавања о којима сте причали, Ваше активности у Призрену, па сутрадан да Вас је звао Мики Ђуричић да дођете у Шару?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је било сутрадан, у односу на 27. 28-ог ме је Мики Ђуричић звао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То би био значи 28. не сутрадан него прекосутрадан?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Причао сам о 27-ом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па сте имали тај проблем на путу, практично она комуникација која је очишћена и онда се свратило у Суву Реку и кажете да је то 28?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је био 28. а претходно сигурно је нотирано негде, да погледам у транскрипте да сам причао о 27-ом, па сам рекао сутрадан 28-ог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У сваком случају, дакле, то би било 28-ог када сте ви у тој једној прилици дошли у станицу полиције Сува Река?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И обавестио командира да сам имао дејство, да не понављам сада, значи то је било сутрадан у односу на 27.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Схватио сам такође јуче када Вас је колегиница председник већа питала, рекосте да познајете друго-оптуженог командира станице полиције Репановића, а остале, да ли остале познајете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Друго оптуженог познајем из виђења када сам га видео овде и питао сам, он ми се јавио, ја сам питао ко си ти, он каже Репановић, значи толико сам га познавао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А остале оптужене, његовог заменика Јовановића?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Витошевића сам знао и препознао сам овде кад смо се видели на саслушању код истражног судије, а остале мислим да никог не познајем. Значи, сигуран сам да никог нисам. Јуче сам питао за Јовановића ко је овај. То је треће оптужени. Значи, јуче сам питао, а претпостављам да он мене јуче није препознао кад смо се видели као што смо сад овде. Све остале никога никад нисам видео, нити сам имао, јер мој ниво је био ниво начелник СУП-а, евентуално начелник полиције и штаб у Приштини и начелнике ОУП-а сам знао на колегијуме и као старешине ОУП-а.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја нећу имати много питања. Вратићу се на онај, рекли сте 24. када сте гледали дневник. У колико је сати то било, тај дневник?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Дневник је почињао у оно време, ја мислим као и до сада у пола осам, у 19:30 и прве вести су биле, међу првим вестима је било Јељцинова изјава, председника Русије, где каже за неколико сати белосветски, назвао их је неким именом, не могу да се сетим, али сам запамтио реченицу као да је речена синоћ, почеће бомбардовање на Југославију итд. То сам схватио најозбиљније што може да се схвати, устао сам, угасио телевизор и било је ту још мојих старешина, ових о којима сам јуче говорио и рекао сам напуштамо касарну и изашли су сви и ја сам изашао задњи. Око 21 час, значи за непун сат времена, оно ко је шта имао да узме да се спреми, нашли смо се у граду у згради Скупштине општине, не у оној главној него смо имали још једну зграду, у канцеларији потпредседника Скупштине града. Хтео сам детаљно да вам кажем да је то било тако и ту сам сместио ове који су остали, који су сутрадан рањени или погинули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли и ранијих дана гледали дневник?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Кад нисмо имали акције. Тих дана нисмо имали акције, него редовне припреме и остало. Имао сам телевизор, наравно да сам дневник, очекивали смо сваки дан шта ће да се каже и каква ће ситуација да буде што је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли се сећате шта су политичари поручивали грађанима са тог екрана или конкретно да ли се сећате да ли је неко поручио да ако буде било бомбардовања, можда неће бити Срба на Косову, а сигурно неће бити Албанаца?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја се извињавам што се јављам без дозволе, значи интервенишем и стављам примедбу на овако постављено питање од стране тужиоца. Потпуно су неодређена, потпуно су уопштена и потпуно су из штампе и није ово први пут да господин Виторовић почиње са политиком. Дајте чињенично стање које се тиче овог предмета колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче конкретно, немојте да ли се сећа ко је шта изговарао и у дневнику?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он се сећа Јељцина, ја га питам да ли се сећа још некога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога ваљда има тај репер бомбардовање кад је кренуло. Молим Вас. Изволите? Немојте тако упадати молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какво је стање било међу људством након бомбардовања, након почетка бомбардовања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Које људство, тамо је мешовито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите, где мислите какво је стање над људством?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међу његовим људима који су подређени њему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни мислите или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па људима којима је он командовао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто каже да је био у касарни, значи мислите какво је ту било стање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па пошто је он командовао каже три одреда, какво је, да ли је добио извештај како је људство реаговало на отпочетак бомбардовања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Људство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо о касарни, јел тако, јер он чује, налази се у касарни кад слуша дневник, значи вероватно мислите ту конкретну?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим и тад конкретно и сутрадан после бомбардовања призренске касарне?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не разумем питање, али покушаћу да схватим и да одговорим. Ако мислите на морал мојих људи, то су били искусна јединица која је прихватила да има дужност као припадници министарства да бране своју земљу и своју отаџбину, тако да није било питања, задатка или да ли да се то уради или не уради. Значи, ми морамо по цену живота сам ја био спреман да браним да непријатељска нога не скрочи преко границе Македоније и Албаније. Мислим да сам био јасан. Ако се мисли на морал, морал је био спреман на нивоу задатка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Били сте у контакту са директором овог Комуналног предузећа «Хигијена», то сте с њим били у контакту 26-ог, ако сам Вас разумео, шта је било са тим дизалицама, јел сте успели нешто да урадите или не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Е тог дана, значи када смо тражили и око 15, часова или 13, 14, значи ја када сам био код њега требао је да изнесе, сећам се да је био неки његов шеф за оперативу или тамо, неки шеф за те радне машине Буда, да су говорили шта, како, да сам ја касније морао пре мрака да се вратим на командно место и да је део тих обавеза преузео начелник СУП-а Призрен Милош Војновић и да су ови погинули извучени сутрадан, значи трећи дан у односу на погибију или четврти дан, односно када сам ја већ био у борбени задатак, на задужење кад сам имао ове проблеме, рањени Крушевљани, када су дејствовали на мене итд. Значи, то ће објаснити јер је већ у списима као сведок пуковник Милош Војновић или овај директор «Хигијене», ко је, чија је дизалица дошла или чија је радна машина дошла и извукла те плоче, бетонске плоче које су пале ту на просторију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У колико наврата сте били у контакту са директором «Хигијене»?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Директора «Хигијене» сам видео горе када сам дошао у оно време у јутарњим сатима, с тим што су његови радници тамо три, четири, а можда и пет их је било, па када сам навратио други пут било их је мање него, јер су се неки склонили сигурно од страха од бомбардовања и видео сам директора «Хигијене» кад сам отишао јер део моје команде, овај помоћник за аналитику је био у његовим просторијама, у тој његовој управној прземној згради доле у његовом кругу, а директор је био лево у ходнику у својој канцеларији. Ту сам са њим можда провео и пола сата, 40 минута, на ту тему и погледали сателитски програм о стању шта је све бомбардовано, шта се све планира и шта свет прича од почетка бомбардовања Југославије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то било сати, значи први пут ујутру?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ујутру око 9 оно када сам био око 8 до 9.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре болнице?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Преподне, па сам после отишао у болницу, а други пут када сам отишао да обиђем моју команду која је смештена код њега и видео њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је око?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је око 13, пола сата раније или ту до 14, или 14,30, евентуално до 15, јер у 15 сам свратио у објекат «Путник» до своје собе да узмем неку опрему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У колико сати је било трећи пут?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није трећи пут, два пута сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Два пута?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јуче сам споменуо два пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опростите. И да ли је у тим контактима, поготово овај други пут или тог дана или касније или у неком телефонском или другом разговору директор «Хигијене» Вама рекао да су његови људи ангажовани на сахрани, на покопу погинулих у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поново стављам примедбу на овако постављено питање од стране тужиоца, без икакве зле намере, уз сво уважавање господина тужиоца и лично и професионално. Мислим да ипак чињенично стање у коме се крећу његова питања није у домену нити одбране овде оптуженог нити оних чињеница које су њему као радње извршења кривичног дела стављене на терет. Због тога бих молио господина тужиоца, ако неке друге истраге покушава да води кроз овај предмет или било какво друго занимање због себе или неког другог има да то учини у неком другом поступку, да нас не задржава у овом делу.

Конкретно примедба на ово питање које је постављено потпуно је сугестивно, ток постављања питања господина тужиоца је потпуно недопуштено. Говорило се прво о два контакта, а онда је он питао који је трећи контакт. Потом, говорило се само о физичком контакту, а он је сада рекао како сте комуницирали телефоном. Зашто прво не постави питање да ли су комуницирали телефоном, шта су разговарали итд. Значи, питања су и капциозна и сугестивна. Због тога се противим постављању оваквих питања и молим господина тужиоца да усмери своја питања на чињенично стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац се исправио и питао је да ли је био трећи пут, исправио се, тако да није било потребе уопште да се реагује у том смислу. Конкретно молим Вас тужиоче.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Судија молим Вас, надовезао бих се на колегу Петронијвића. У фази смо поступка кад се испитују оптужени. До сада нисмо извели ниједан доказ. Ви сте врло коректно постављали питања у оквиру одбране оптуженог. Ако већ оптужени помиње одређена лица, онда је коректно, а та лица до сад нису саслушана у поступку, некоректно је наводити нешто што су та лица наводно изјавила, а нису саслушана, а и нису то изјавила, него претпоставља да ли тужилац пита да ли вам је рекао то и то. Може да буде питање, а шта вам је рекао тај господин сведок у том разговору, а не да наводи нешто што тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила, него вероватно је ипак мислио.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ево, молим Вас, да прочитамо транскрипт да видите питање тужиоца какво је било, садржај шта је сведок, да ли му је рекао да има велика посла око сахране не знам где. То је било питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу поновити питање па Ви га допустите или га немојте допустити. Питање је: Да ли сте у контактима са директором «Хигијене», од њега или од неких људи иједног момента чули да су радници «Хигијене» били ангажовани на закопавању мртвих из Суве Реке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите конкретно током разговора са њим, да ли је чуо? Одговорите на то питање.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада нисам чуо, нити је то област мог интересовања нити мог задатка. Мој задатак је био борбени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, значи то, нисте чули? Само то.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Активности ме не интересују нити су у надлежности моје јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте. Изволите?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Интересује ме да ли окривљени зна када је проглашено ратно стање? Кад је он сазнао да је проглашено ратно стање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја не знам када је проглашено ратно стање.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Мислим када сте Ви сазнали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али сазнао сам кад је почело то на дневнику и када сам добио наредбу.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Када, кад сте чули Јељцина или раније?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Када су почеле бомбе да падају, одмах сам чуо.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А пре тога не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пре тога не. Значи, можда сам политички чуо дневник, или сам ја то заборавио, не могу да се бавим тиме, али када су прве бомбе почеле око 21, пале су у Куршумлију, Прокупље, Подгорицу итд. Значи, логично да је почео рат.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је имао нека наређења, неке службене инструкције, неке службене информације након што је проглашено ратно стање? Да ли се нешто променило у његовим службеним контактима? Да ли је добио неку директиву да, сад пошто је проглашено, јер ратно стање је кад се прогласи сасвим се другачије понашају оружане јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, конкретно питање да ли је добио?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Конкретно питање да ли је имао службене контакте у вези са проглашењем ратног стања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким конкретно мислите?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Са својим претпостављеним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са својим претпостављеним?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам имао наредбу и план за акцију и добио сам задатак да поступимо по акцији, а поступање у складу са важећим прописима који су у мирнодопским приликама исти а можда строжији и у ратним приликама. Значи, апсолутно ми је био јасан задатак, нисам почетник у професији него сам био високо искусни професионални старшина, факултет безбедности, 28 година старшина и 14 година командне дужности на терену.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је дошло, по прописима које ја знам, било је у случају прогашења ратног стања долазидо претпочињавања полицијских јединица војним јединицама, да ли он зна да је до тога дошло на Косово у то време на било ком нивоу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је на то питање јуче. Он је рекао да је дошло до претпочињавања. Одговорио је.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да је дошло до претпочињавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је јуче говорио.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Која је војна јединица, којој војној јединици је његова јединица претпочињена?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Рецим, на подручју Ораховца је била моторизована бригада из Краљева. Ја сам имао део јединице у Ораховцу. На подручју Призрена је била 549. бригада, ја сам имао део. На подручју Суве Реке тамо даље је била 243. моторизована бригада, ја сам имао део људи. Значи, ја би моју јединицу требао да растурићу како ком команданту.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Мени уопште није јасно, Ви сте јуче говорили да је вама претпостављени, да је командант Посебних јединица полиције Обрад Стевановић који је у Београду и који повремено долази у Приштину, да је над вама надлежан и штаб који се налази у Приштини где је командант Лукић, говорите о том претпочињавању, помињете те војне јединице. Ко је онда вама директно надређен?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Генерал Лукић.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Из штаба?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Из штаба.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Е сада ме интересује ово око МУП-а, ОУП-а Сува Река, ко је надлежан начелнику и уопште команди полиције Сува Река? Ко је њима надређен први више надређени?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Први више надређени, рецимо командир станице Суве Реке је први више надређени начелник ОУП-а Сува Река, затим начелник полиције СУП-а у Призрену потпуковник Ђуричић, па виши, главни и једини и најодговорнији начелник СУП-а у Призрену је старешина за све старешине на подручју СУП-а Призрен, а он је одговарао за стање безбедности опет штабу или МУП-у у управи полиције, зависи од потребе ситуације.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Значи и овај начелник МУП-а и Ви одговарате Лукићу у штабу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Штаб је истурено, командно место министарства.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ја Вас молим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас нећемо тако. Ја сам дозволила, видели сте да сам дозволила. Немојте тако упадати. Само да вам кажем ја сам дозволила да се непосредно. Не можете колега тако да упадате нисте добили реч. Молим вас, не можемо тако да разговарамо у судници. Дозволила сам директно да поставите питање, нисам имала ништа против, али док се то не коси са неким нормама. Све што прелази преко тога постављаћете питања преко председника већа. Молим вас никакве упадице нећу дозволити. Сматрала сам да је могуће сад овако да се разговара, јер стварно нисам имала разлога да реагујем. Изволите, реците?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, без икакве зле намере да било коме спочитавам било какву лошу намеру. Ми смо имали ситуацију да је овде Митровић, а то ћемо видети на транскрипту, поједине ствари, поједина питања, не два, не три, него четири пута поновио. Ако је то у функцији да се провери да ли он говори истину, да ли ће можда нешто друго рећи када га поново питате итд. иако то спада у део забрањених питања и начина испитивања окривљеног, односно оптуженог на претресу ја немам ништа против и уопште не реагујем, а ако је то због тога што неко не пази, не слуша шта онај који излаже, говори, онда имам против тога јер замара све нас, замара веће, замара ове људе у судници, а оптерећује и транскрипт огромним страницама које ћемо имати да читамо непотребно. Дакле, наша реакција на питање које уважени колега Тодоровић поставља, није на то што та питања поставља да су недозвољена, него због тога што их поставља по четврти пут. Пошто су питања, колико могу да видим, усмерена, не на предмет који овај суд расправља, него на евентуално припрему чињеничног стања за један други предмет који се суди у Хагу, а сви знамо који, а овај сведок овде, односно овај окривљени овде, није компетентан за нека питања која овде поставља пуномоћник оштећених, па молим да се та питања ускрате. Значи, не можемо од њега тражити нешто што није везано за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, он је поставио питање чисто ради, колико сам ја схватила, неке линије команде, надређености. Изволите? То је било питање.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Окривљени је то три пута објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је тачно.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: На начин који нема везе са радом овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте прекинули. Вероватно да је хтео да настави због чега је хтео да постави то питање. Изволите?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Пре свега питаћу увек преко председника већа, апсолутно немам ништа, никакав начин, кажем Петронијевићу да ћу само преко Вас питати. Друго, и сам судија Крстајић је питао да му није јасно да имамо МУП, имамо Посебне јединице полиције, имамо штаб, имамо војску, имамо та претпочињавања и због тога сам хтео да рашчистим ко коме командује јер је то битно за ово. Немам питања више, само хоћу да објасним. Ја сам овде оптужен да питам поново, да не слушам суђење, да питам поново, да испитујем због Хага, ја не знам о чему се ради, не знам који Хаг. Ја Хашки трибунал не пратим. Ја нисам ни у Хагу, не знам о коме се суди, не знам о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате потребе толико у ширину. Ја Вам нисам ускратила питање.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Па има потребе. Не може да устаје адвокат и да дисквалификује тужиоца, значи све редом сваки пут, то не можете дозволити, пустите да питамо. Ви сте дозволили питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама није ускраћено питање.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: али ми је овде речено да не слушам шта се прича. Овде се водила истрага за начелника ОУП-а Сува Река Витошевића по некој одговорности, овде одговара командир станице милиције, командир станице милиције Сува Река, погрешно сам рекао сам Урошевац, Сува Река кога он не познаје, Јовановића уопште не зна, па сам хтео сам да видим о том претпочињавању није било говора. Говорило се о Јељцину, он први пут чује од Јељцина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе није Вам ускраћено питање, према томе нема потребе да идете у ширину.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Убудуће ћу сва питања постављати само Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам нисам ускратила директно да се обратите, јер нисам сматрала да је потребно.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Па не и Ви сте рекли ако се пређе, а шта сам ја прешао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште говорим. Молим Вас немојте тако.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Све ћу вас питати, уопште ме не занима, уопште не желим да потцењујем никога, а овде сам потцењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам рекла Вама него се на све односи. Питања ће искључиво бити преко председника већа уколико је немогуће разговарати. Молим Вас, значи зато кажем уопштено сам рекла. Изволите седите ако немате.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ово што се односи на мене такође члан већа Крстајић је рекао да му није јасно ко коме ту командује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате још питања у том смислу?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Немам више али хоћу да објасним тако да сам ја слушао и посебно молим да лепо опоменете колегу Ђурђића да лепо седи и да не седи заваљен и да ми даје отуда примедбе седећи.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ако могу да помогнем.

АДВ.ПАЛИБРК ДРАГАН: Ја се извињавам, ако би могли само ми да сазнамо. Ја нисам имао прилику да имам увид у предмет, ко је уваженом колеги Тодоровићу дао пуномоћје за заступање оштећених у овом предмету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћници оштећених су дали.

АДВ. ПАЛИБРК ДРАГАН: Како мислите пуномоћници оштећених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је пуномоћник оштећених, значи оштећени су дали.

АДВ. ПАЛИБРК ДРАГАН: Који оштећени? Да ли можемо да знамо именом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад у овом моменту не могу тражити ко је дао али можете после да извршите увид и да погледате, у сваком случају сте могли и до сада.

АДВ. ПАЛИБРК ДРАГАН: Нисмо могли да видимо, али нема проблема погледаћемо.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Опростите, колико је мени познато, а познато ми је пошто сам био бранилац од првог дана истрага се водила под веома службене тајне и водила се против одређеног лица које је данас поменуто. Највише се водила због тога да би се заштитила личност одређених окривљених уколико се утврди да нема уопште доказа да су извршили кривично дело. За једно лице је утврђено да није извршило никакво дело па је обустављена истрага а сада се овде јавно помиње, тако да се штети личности неко ко је већ био означен као окривљени у истражном поступку. Молим Вас да опомињете колегу да не помиње личности, да заштити личност те особе која је неосновано била оптужена или окривљена у истражном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу сувишан Вам је коментар. Он је био начелник, апсолутно може у свако доба. Молим Вас да не би дужили, рекли сте апсолутно су сва питања до сада била на месту. Изволите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Госпођо председавајућа, да довршим ово што сам прекинуо. Значи, у делу начелник СУП-а Призрен Милош Војновић је одговарао штабу о стању безбедности и угрожености.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ сте одговорили.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И одговарао је директно министру Унутрашњих послова Републике Србије чије је седиште у Београду, значи он је имао линију руковођења, командовања исто као у данашњим приликама.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ви сте одговорили све што сам питао.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Друго, појавиће се господин Милош Војновић овде па имаћете прилике да те детаље, не могу ја све да знам.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих замолила господина Митровића да нам каже, пошто је помињао ко је све био у том штабу које је њему надређено, па је помињао Властимира Ђорђевића, Сретена Лукића, Обрада Стевановића, ко је још у том штабу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он зна?

НАТАША КАНДИЋ: Ако је старешина, логично је да зна.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја знам прве старешине којима сам ја одговоран, који су мени непосредне старешине, односно руководилац

штаба је био Лукић. Обрад Стевановић је долазио повремено и враћао се за Београд, имао је разне задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то сада понављати, то сте већ све рекли, него да ли знате поред њих?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Знам да су били други официри, техничко особље да тако кажем, онда који су радили за привреду је био неки из Врања (како се зове сад не могу да се сетим), начелник ОУП-а је био у Бујановцу, па онда је био неки Мијатовић који је био официр, техничко лице припремао наредбе, па је био касније директор школе, пуковник Мијатовић, директор школе у Каменици, значи постоји наредба министра о формирању штаба и постоји наредба који су чланови штаба, тако да то није проблем да од министарства добијемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је било само да ли Ви знате и ког знате да је још био?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи ето знам тог пуковника Мијатовића и знам то техничко неко особље али то нису битни људи.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био присутан тог 20-ог, марта када сте Ви у Приштини на састанку у штабу. Ко је тада, ко Вам да је тај план акције и каже то је Ваша акција, Ви руководите на терену Вашим четама у спровођењу те акције, ко је тада.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам јуче рекао да смо ми те документе примили у «Гранду» у подземљу, велика је просторија била у једном делу је био тај војни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно одговорите, конкретно од кога сте добили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Тај војни део, а документа за акцију сам примио, мислим од генерала Лукића или Обрада, предлажем и једног и другог за сведоке, јер је било више акција, сад не могу, или су били један.

НАТАША КАНДИЋ: Говоримо о једној акцији, о тој акцији која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, питање је конкретно било, тог дана 20-ог или 21-ог марта, што сте спомињали да сте добили конкретно задатке од кога сте добили. Само конкретно одговорите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Конкретно мислим да је од генерала Лукића, ако је он био заузет онда је од генерала Обрада Стевановића, значи трећи не постоји, е сад.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је том приликом било говора о томе да почиње бомбардовање, на који начин ћете се ви владати, понашати.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Апсолутно да је било говора јер зато смо и дошли.

НАТАША КАНДИЋ: А ко о томе говори, ко је главни у том штабу, ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, уопште нема потребе да реагујете?

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас судија, замолите браниоца да реагује после кад завршимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставила је сасвим питање које није. Сувишно је да реагујете. Изволте?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: (Бранилац адв.Горан Петронијевић). Судија, никада нећу реаговати ако нешто није недозвољено. Начин испитивања који госпођа Кандић овде примењује а за који не замерам обзиром да знам да није стручно лице, да није правно образована, да нема положен правосудни испит и није адвокат, према томе не замерам на томе што се овако постављају питања неформално. Ако се постави питање, молим онога ко поставља питања да сачека одговор, већ три пута је оптуженог Митровића госпођа Кандић прекинула у тренутку када даје одговор, према томе, молим Вас када се постави питање сачекајте да се да одговор па поставите следеће питање. Нисам реаговао на питање него на начин постављања питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ја бих само подсетила браниоца Петронијевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо тако разговарати, молим Вас?

НАТАША КАНДИЋ: Да се он као правник прославио у предмету Ђаковичка група када је рекао да су сви колективно одговорни, према томе неко ко мени неко тако нешто упути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић, нећемо тако разговарати, молим Вас?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија ја бих молио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, поставите питање?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја бих молио да упозорите пуномоћника на понашање и на обраћање према одбрани, ја сам реаговао на понашање у судници, начин постављања питања, а ако хоћете госпођо Кандић да отворимо и ту причу откуд Ви овде, да ли се бавите надриписарством?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, не можете тако да, хоћете молим Вас да се седнете?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли наплаћујете услуге и то можемо није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нећемо разговарати, молим Вас, ја вам опет скрећем пажњу, ако ћемо кренути са примењивањем законских мера ми ћемо стварно кренути. Апсолутно овако понашање. Нисте добили реч. Овакво понашање нећу дозволити у судници и ово немојте још увек да схватите као званично да сам вас опоменула, али опомена је за све?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја бих ставио примедбу у име свих бранилаца овде да сматрамо да по закону лице које није правник и нема положени правосудни испит не може да буде пуномоћник оштећених. Ако треба могу и да ово правдам и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша примедба. Молим Вас седите?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ставићемо ту примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Такође сте у јендом тренутку помињали а председница већа је поменула здружену комадну, да ли можете да нам кажете да ли је штаб и здружена или заједничка команда, да ли је то једно исто или су у питању различита тела.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Штаб припада у здружену команду а Приштински корпус, њихове старешине су биле други део самостални у односу на војску али су били други део те здружене команде, значи тимски рад, али је свако имао зону активности, други су задаци војске, други су задаци полиције итд., значи не значи здружена команда, не значи јединствена команда него нас двоје удружимо нешто али смо свако власник свог дела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете преко председника већа, молим Вас?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли оптужени добија нека упутства или задатке од стране чланова заједничке команде или искључиво од штаба.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја добијам задатак од моје команде, од мојих старешина, а Делић добија од своје команде, али је тај задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све објаснили јуче, то је све објашњено јуче.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али је тај задатак исти, само што је тамо потписао Лазаревић за војску а овамо је за полицију потписао Лукић и то је то. А у суштини је процена иста, карте су исте, распоред снага, како пише код мене где сам ја, пише где је он.

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени је рекао да је, када је бомбардован, да је први објекат који је бомбардован то је било седиште МУП-а у Призрену.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Први објекат на Косову који је био бомбардован то је тај.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте. Кад он одлази на своје командно истурено место када је бомбардован тај објекат.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То сам јуче детаљно објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објаснио детаљно јуче?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да сам 25-ог, у јутарњим сатима у зору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јутарњим сатима, не морате, објаснили сте?

НАТАША КАНДИЋ: Али оптужени пред истражним судијом каже да он спава на свом командном месту.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, ни случајно.

НАТАША КАНДИЋ: Ноћ 24.-25., и 25.-26.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нађите моје транскрипте код истражног судије и прочитајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то нашли?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И да пише ово што да сам спавао у виноградима у возилу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, и то Вам је командно место исто, виногради.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да а не у објекту.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не у виноградима, ја мислим, извините то Вам је исто командно, ја мислим на винограде.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, рекли сте на касарну, на објекат.

НАТАША КАНДИЋ: Не. Не на Метохију, не, ја мислим на винограде. Па ово сам питала судија, кад он после бомбардовања одлази на то своје комендно место у винограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, одговорио је на то питање, одговорио је на то питање?

НАТАША КАНДИЋ: Није на то, он је одговорио на то када је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, на то питање све је одговорио, он је детаљно објаснио када је био у тим објектима, све детаљно јуче је, апсолутно на све то одговорио?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али ја бих рекла да он различите датуме помиње у односу на.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Апсолутно не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Апсолутно сам прецизан и могу да поновим све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате неко друго питање. Не морате уопште одговорили сте?

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени је рекао да се из винограда врло јасно, пошто се виногради налазе на брду, да он прецизно види сва села, сва села у којима се налазе како каже УЧК, да види све акције.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Испред себе.

НАТАША КАНДИЋ: Значи истовремено из винограда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питање, добро?

НАТАША КАНДИЋ: Види и Суву Реку, ја бих молила да нам опише шта он, пошто је тамо, значи и 25-ог ујутру, и 26-ог, ујутру, да видимо, шта види, шта се догађа у Студенчанима, шта се догађа пошто се и Пагаруша вероватно види, шта се догађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је оно, то што Ви можете да видите, значи само оно што Ви можете да видите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Молим Вас, видим део Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете у веће молим Вас да гледате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Извињавам се. Видим део Суве Реке, видим Студенчане које је испред мене, видим у висини Самодрежу, а даље у далекој даљини на 15 километара назиру се места, а Пагаруша је иза Авале, значи не бих могао да је видим и видим прва наредба села до 7-8 километара колика је и нека реална видљивост. А Студенчане видим врло добро јер је на 2-3 километара од мене јер сам на узвишењу и видим да је јака ватра према мојима, да моји одговарају артиљеријом и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све објаснили, одговорили сте на питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И ону активност која је била.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли одатле из винограда види померање становништва, да ли види неке колоне.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У винограду нисам могао да приметим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то можете, не може.

НАТАША КАНДИЋ: У винограду, не у винограду, него из винограда, са брда.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не може, виногради су 100 хектара, ја сам, као у шуми да сам био и користио сам запуштене делове, шикаре, где није више виноград него је багременова шума, е ту сам ја био склоњен џипом.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли се оптужени скрива у тим виноградима или на пример узме доглед, па пошто је командант, посматра шта се догађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, на то питање нећемо?

НАТАША КАНДИЋ: Па ево ја бих волела поново да знам, шта се догађа кад каже из Студенчана иде јака ватра, онда нам је објаснио њихову стратегију, они прво улазе а после тога долази 87-ми одред, шта он види, шта се догађа у Студенчанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Детаљно је јуче објаснио све, од 25-ог, 26-ог, 27-ог, детаљно је све објаснио?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У Студенчанима се води јака борба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас немојте више, само кад Вам дам дозволу?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, онда оптужени каже, мени није јасно да ли је он 27-ог или 28-ог, у Сувој Реци, да улази на тренутак у полицијску станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да ни 27-ог, није спомињао тад?

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, јесте рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, молим Вас?

НАТАША КАНДИЋ: Ево каже, нисам био у Сувој Реци 25-ог, нисам био 26-ог, нисам био 27-ог.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, то је тако и рекао?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам био.

НАТАША КАНДИЋ: Он је данас рекао да је био 27-ог.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Био сам 28-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Молим Вас немојте да?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, 28-ог. Куће Бериша су на сто метара од полицијске станице, да нам каже, шта када на та два тренутка улази у полицијску станицу, шта он види, јел види спаљене куће, јел види тај део око полицијске станице који је потпуно спаљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто видели када сте то на тренутак што сте рекли да сте ушли, да ли сте могли нешто да видите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам рекао да сам на брзину ушао. Да сам можда приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, све сте то објаснили, немојте то, него конкретно?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Стражара, да сам срео старешину горе, задржао се мање од минут, сео у возило и отишо за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте то објаснили, значи шта видите, да ли видите нешто у Сувој Реци, шта видите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сува Река као, детаље, нисам обраћао пажњу на град и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте обратили пажњу, довољно је?

НАТАША КАНДИЋ: Али није логично да не види, зато што не може да не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, то је одбрана оптуженог, не можемо тако, да ли је логично или није, то је његова одбрана?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, пошто је оптужени све време у Призрену, у Призрену почевши од 26-ог марта, свакодневно иду колоне, иду колоне из Велике Круше, Зрце, Целине, да нам каже да ли он види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, питање није постављено, немојте уопште да упадате?

НАТАША КАНДИЋ: Да нам каже да ли види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање није постављено?

НАТАША КАНДИЋ: Да нам каже да ли кроз Призрен пролазе колоне албанског становништва и шта он као један од врло да кажем команданата на високом нивоу, шта он предузима у вези са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли прво видите колоне, да ли Ви видите те колоне. Који датум реците?

НАТАША КАНДИЋ: Почевши од 25-ог марта, свакодневно колоне албанског становништва иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 25.марта, пошто одлазите за Призрен и стално сте тамо да ли Ви видите те колоне, уопште да ли видите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 25-ог, сам био у Београд и нисам могао да видим, 26-ог, сам можда срео пар возила, 27-ог сам био горе према овом, а 28-ог у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колоне, питање је да ли Ви видите колоне?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А колоне сам можда видео 28-ог, и чуо преко радио везе да се креће становништво, али је то био посао локалне саобраћајне полиције, и за тај посао је био задужен колико се ја сећам командир саобраћајне станице да то све функционише без неких застоја. Значи то није био делокруг мог.

НАТАША КАНДИЋ: А шта ово значи, каква саобраћајна полиција да то функционише све у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, само питање?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли значи они имају задатак да омогуће иселјавање становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да ли има задатак питање, ко да ли има задатак?

НАТАША КАНДИЋ: Па полиција, укључујући, да ли су они саобраћајној полицији дали задатак да створи услове за присилно премештање албанског становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да ли је дао, само одговорите, само реците, ко да ли је дао задатак?

НАТАША КАНДИЋ: Па штаб и они који се налазе на терену, 37-ми одред па 87-ми одред и остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је објаснио све?

НАТАША КАНДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас?

НАТАША КАНДИЋ: То је њихов реон и војне групе пуковника Делића, значи да ли они организују пошто је рекао да саобраћајна полиција добија задатак да омогући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није, објаснио је то. Не могу они да организују да пролазе колоне. Објаснио је?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Саобраћајна полиција помаже и регулише саобраћај и пружа помоћ а ми смо у борби у шуми и горе у планини Милановићке планине, жао ми је што немамо техничке могућности да ми то сад све видимо то што говоримо, то би било сасвим нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Питање је у чему помаже саобраћајна полиција, рат је, постоје докази и чињенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите, шта то помаже саобраћајна полиција?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Саобраћајна полиција помаже.

НАТАША КАНДИЋ: О присилном кретању албанског становништва кроз Призрен свакодневно.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Који су путни правци безбедни, тамо негде је остала породица без горива, проблеми, тражи помоћ, то можемо да питамо господина Шипку, командира станице шта је он радио а баш је човек хумано радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте упознати са тим, је тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам, и то није био мој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, да ли је оптужени упознат уопште да је албанско становништво било приморано, или не морам тако да кажем, да је напуштало Косово, да је ишло према Албанији, да је под пратњом полиције ишло у возилима, тракторима, пешке кроз Призрен, да ли то зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да Вам то није познато?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То ми није познато али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте. Реците?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али хоћу да госпођи кажем, да је у питању, кад је почело бомбардовање свако је ишао да спашава главу, бомбе су падале свуда, и становништво је ишло број 1: због бомбардовања а број 2: због наредбе УЧК који су исељавали становништво да би приказали хуманитарну светску кризу и тако даље, да би се наставило бомбардовање и да би уследило оно што је уследило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Тако каже питање, које је то становништво бежало од бомбардовања.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Бежали су и Срби, свако ко је имао где да побегне на безбедно место, бежали су ја сам јуче споменуо да су.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Срби бежали у колонома.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па сад колонама, како је ко ишао, ја сам јуче споменуо да су и Турци из Призрена где никада није било акције, јел то је најхомогенији град на Косову за који сви знамо, између Турака, Срба и Албанаца, сви су одлазили из Призрена и једни и други и трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било одлазака пре бомбардовања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па увек је свако, али то није моје интересовање нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је оптужени на том правцу Призрен-Ораховац-Велика Круша-Целине-Зрзе, да ли је он је све време тамо, да ли је видео спаљене куће, све уништено, да ли је видео становништво из тих села, где одлази, где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је могао да види кад он није ни улазио. Молим Вас, одговорио је на то?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја нисам на том правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, кад Вам дам реч, онда?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам на правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте, све сте то објаснили. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: И моје последње питање, да ли је док је он, значи на тој позицији тамо, да ли је уопште сазнао да се у Општини Сува Река у Општини Призрен, Ораховац, догодило било шта што представља повреду Међународног хуманитарног права и супротно ономе што он тврди да су добили као инструкције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на то питање је одговорио, то сам му ја поставила питање на крају, одговорио је?

НАТАША КАНДИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања. Немате. Изволите?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем судија, (бранилац првооптуженог адв.Горан Петронијевић). Прво извињење суду због мојих реакција оне су изнуђене, не циљне, не намерне већ изнуђене. Оптужени је овде навео у претходном поступку и дао је детаљну структуру јединице којима је он командовао и састав своје јединице 37-ог ПЈП одреда, објаснио је да су у питању пет чете и тако даље, објаснио је јуче и овде, где су те чете биле распоређене, ко је са којим четама командовао, са којима он а са којима његов помоћник.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Заменик.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Односно заменик, извињавам се. Питање, 25-ог, 26-ог, 27-ог и 28-ог, значи од момента када су распоређени на борбеним положајима, питање се односи на ваше три чете које су према Сувој Реци, односно од Суве Реке ка Ораховцу и Добродељанима, да ли је и један Ваш полицајац и један официр имао потребе и да ли имате сазнања да је било ко од њих улазио у Суву Реку, и ако јесте, зашто, како итд., то нам објасните.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Прво немам сазнања, друго то би било забрањено да командир чете поведе део својих људи у борбу где се гине и где свако може да изгуби главу а да део остави то би била нека недисциплина, прво би се побунили његови у тој чети, значи један колективан дух, ако ратујемо сви идемо у акцију, ако одмарамо онда сви одмарамо, то је једно. Друго када се успостави контакт и када дођемо у дејства онда нам можда требају још јаче снаге и то докле се постигне позиција увек се тежи макар још метар напред, а никако сад неко напушање или враћање назад или нека недисциплина, неко кретање у простор који би могао да има и штетних последица и за оне који се враћају

а не враћају се или за оне који остају па остају ослабљени, значи чета кад крене, командир чете је одговоран, води своје људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви немате сазнања да је неко?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Апсолутно, нити је то дозвољено нити је то могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Једино можда један, два позадинац који имају обавезу око дотура хране, одакле се обезбеђује храна, да ли из Призрена са неким комби возилом или са нешто тако, да обезбеди ланч пакете, али се обично храна понесе за три дана.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако сам добро разумео, контакт који је остварен са терористичким јединицама изван Суве Реке на улазу у селу Студенчане па надаље је перманентан био у наредном периоду, да или не.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Био је апсолутно јак 25-ог и 26-ог, 25-ог ми смо можда 500-700 метара, јер су им први ровови и траншеји били испред села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте то објаснили, објаснили сте?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И у првим кућама, користили су подруме, јаке грађевине за бункере.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја Вас молим само Митровићу, концентришите се на питање и одговарајте кратко да не бисмо замарали све опширним одговорима и да не понављамо оно што смо стављали примедбе и другима. Да ли је у том периоду, дакле опет говорим од почетка борбених дејстава 25-ог, након размештања те три чете заједно са оном ударном групом, борбеном групом војске и у једном тренутку било потребе и да ли се евентуално фактички десило да су неке од тих јединица повлачене, пролазиле кроз Суву Реку, враћале се на положај или било каква манипулација снагама на том терену, где сте Ви одговорали.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Апсолутно не, не. Значи ово што сам причао фронт.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је могуће како стоји у оптужници да је четрдесет војника, око четрдесет војника, односно четрдесет припадника Ваших јединица 26-ог, било у Сувој Реци.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није могуће, ја у својој команди, ја сам јуче објасни свима до десет људи и објаснио сам све где је ко био. Да би четрдесет људи било ангажовано то је јачине два вода, односно пола нечије чете. Ја бих морао да зовем командира чете, јер ја не могу да командујем његовим људима или командиру његовог вода, значи морао би командир чете да издвоји, добије задатак, а већ има задатак писмени и да нешто тако одвоји, део снага или своје људе што би апсолутно било неразумно и поступање и неразуман захтев или било шта. Значи тих

четрдесет људи, нити су из мог одреда који се спомињу, нити су из нечије чете, а ја немам четрдесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро одговорили сте, следеће питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја немам формацију, ја имам командну дужност и своју ужу команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно на питање одговарајте?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јуче сте нам објаснили која сте возила имали, суду су презентирани фотографије тих возила Ви сте то јуче детаљно објаснили, било је питање од стране председнице већа око, од наорукњања које сте носили. Можете ли то да појасните, јер сте у једном тренутку рекли, а председница је закључила да сте стално носили дуго оружје, питање је да ли сте стално носили дуго оружје.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, врло ретко, када сам у непосредној животној опасности.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А где је оно иначе стајало, када.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У возилу на задњем делу и, јер возило има доста простора у задњем делу а иза мене је седео пратилац мој који је мене обезбеђивао, он је носио увек оружје са метком у цеви, а возач је возио возило.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала. Господине Митровићу, овде смо презентирали суду фотографије, једна од тих фотографија је она о којој сте Ви говорили јутрос, коју сте помињали јуче и јутрос, са сведоком Ненадом или како се.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Милојевић Ненадом.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Милојевић Ненадом, поред тога презентирана је једна Ваша фотографија, један Ваш портрет, мислим да сте примали неку награду или одликовање.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Одликовање, орден Југословенске заставе прво степена.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У униформи.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У униформи.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле Ви сте у униформи, свечаној униформи.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је било 20.јула.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То сам хтео да Вас питам.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: '99.године у хотелу «Најс», кад сам одликован једним од највећих.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: 20.јула.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: '99.године., када смо се вратили с Косова.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи то је дефинитивно Ваш изглед у том тренутку, најближи том.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Најближи изглед мог, када сам се сликао у болници 26-ог, и ова фотографија када сам примио, мада је у међувремену сигурно имам и фотографије кући али су ми те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објснили сте и за то?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте икада ишли без чиновова.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада, ја сам био храбар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, објаснио је да је увек био са чиновима.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам био храбар старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам се крио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо се понављати?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У реду је судија, извињавам се, повлачим питање, сетио сам се, тачно је, говорио је о томе детаљно. Када сте покушавали да нам објасните овај начин садејства више јединица, више врста јединица, полицијских, војних, више врста полицијских и више врста војних јединица на терену у једној акцији, објаснили сте нам јутрос и било је питање од стране пуномоћника да сте добијали карте, наређење писмени итд., да ли су сви који су учествовали командири и команданти јединица имали истоветне карте.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сви за то акцију, сви, до нивоа командира чета.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је на тим картама јединствено било обележавање кодираних тачака, кота и остало.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јасно и свако је имао где му је која чета на ком правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је свако од тих командира или команданата јединица у зависности од формације имао свој посебан задатак, значи да ли је знао шта је његов одређен задатак.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Знао је свој правац и знао ко му је леви и десни. Па мислим, борбене сад тактике да не објашњавам овде, знао је да ли је у средини, ко му је на левом, десном крилу, фронт, значи акција иде, фронт који може да буде ширине и до 15 километара, и комадници чета се чују ако један другоме треба да нешто појачају да пребаце део снага један према другом, значи апсолутно тимски рад као фудбалери кад играну утакмицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте икада на терену док сте радили, дакле укључујучи '98., и '99., а посебно овај период непосредно пре, за време и након овог догађаја имали ситуацију да сте наређивали било ком ОУП-у, командиру, начелнику или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Које наређење преносили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада, само мој ниво је био начелник СУП-а, и штаб нико више и Делић у смислу заједничких акција, али то је све био договор, нити је Милош Војиновић начелник СУП-а могао мени да нареди, нити ја њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је чињеница, а ја сам на основу тога оптужен, што сам могао да наређујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Детаљно сте објаснили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јесам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли можете да се сетите, да појасните, јуче сте поменули име, само тренутак судија, извињавам се, Јанковић или Јовановић Жика.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јанковић или Јовановић Жика, Јанковић.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јанковић.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Споменуо сам, јер сам се сетио и знам да је руководилац био у.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, само хоћу питање да Вам поставим.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А његова кућа је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте питање, молим Вас?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сачекајте питање молим Вас, сачекајте питање. Рекли сте да сте се јуче видели са њим, односно јуче сте рекли да сте се тог дана 26-ог видели са њим.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 26-ог, са њим.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли да се сетите неког детаља разговора, повода тог виђења, било шта што би могло да нам укаже на неку.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Родитељи Јанковић Жике, живе до касарне, њихова кућа, њихово двориште се међи са касарном, па је Жика доводио децу код оца и мајке а онда дође код мене у моју канцеларију кад немамо акције, тако да је ову позадину упознао као породичне пријатеље. Бараћ, Бараћ је увек, тај који је погинуо, кувао кафу, Милојевић, и тако, да не кажем, долазио је код нас врло често или ја по неки пут одем до његових родитеља попијем кафу, значи то је од касарне, међе се ту. Тог дана ме срео када сам ја ишао према штабу ИКМ, према СУП-у, на платоу доле, они имају просторије ту и у Малој Круши, преко пута Теранде су им њихове пословне просторије. И наравно прво смо се видели као пријатељи,

знао је да је бомбардују јер одмах је дотрчао да нису погинули његови родитељи који су до саме касарне, кућа им је уз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако широко, одговорите конкретно, који повод је биоразговора?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И срели смо се, шта је било, како је било, позвао ме је на први спрат да се освежим, попио сам кафу или сок, не знам, чак шта више сећам се да ме је нудио да одем нешто да поједем, нисам. Ту смо попричали и о Бараћу шта је било и о Милојевићу итд., и онда сам одатле после једно 20-30 минута, освежио се мало, сишао и отишо у командно место то је можда стотину метара далеко од њега. Значи Јовановић Жику сам видео 26-ог, и тема разговара је била Бараћ који му је био велики пријатељ, јер Бараћ је био мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Немам више питања судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли има још питања. Изволите?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: (Адв.Владица Васиљковић и бранилац Слађана Чукарића). Господине пуковниче, шта се тих и тог дана догађало у Сувој Реци, које снаге су контролисале сам град Суве Реке, које снаге су се налазиле око самог града, колике су то снаге бројчано биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког дана?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Тог или тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је објаснио јуче, све детаљно, које снаге, све апсолутно је одговорио на то питање?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Друго питање судија, да ли су снаге ОВК деловале у униформи, да ли су деловали у цивилу, и да ли је деловање и у униформи и у цивилу било комбинован систем њиховог деловања.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На ово питање имам искуства, претежно смо имали активност према наоружаним, али смо наилазили на терену да су били у тренеркама или да смо налазили одбачене делове униформе горњи део, одбачено оружје итд., значи није уопште битна униформа, то је само битно, је оно што ради и чиме дејствује према нама. Значи да је било разних комбинација и они су користили као цивил, остави мину, копа кукуруз и гледа кад ће да наиђе полиција или војска да погине, значи апсолутно није било битно да ли је у униформи или није, битно је шта ради.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Господине пуковниче да ли је тачан податак да је на територији или самом граду Суве Реке, било више стотина припадника ОВК који су деловали у цивилу и чији је задатак био прикупљање обавештајних података о кретању и позицији наших снага

безбедности и ликвидација припадника војске, полиције, и становништва, како Српског тако и Албанског становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, такво питање апсолутно је сувишно. Да ли је било, па није био у Сувој Реци.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Не, не, извините судија, господин је, ја сам питао на територији Суве Реке и у самом граду, господин је пуковник полиције, такве податке имао је на увид, на располагању, како он лично тако и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И конкретно питање је да ли?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су снаге ОВК деловале у самом граду у цивилу и да ли је њихов задатак био прикупљање обавештајних података, посматрање, кретање и ликвидација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Много припадника полиције, војске и цивила је погинуло на том простору око Суве Реке на тим правцима, а одакле су извршиоци из суседних села, наравно да је највећи број становника и екстремног тог дела био можда и у Сувој Реци, е сад ја конкретно нисам се бавио Сувом Реком, нисам имао активности, нисам, али наравно као што их је било у Ораховцу у већем броју, као што је, било је сигурно и из Призрена, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То претпостављате, значи не знате сигурно?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сигурно служба има те податке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Следеће питање?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Следеће питање, да ли су на овом подручју деловале наоружане банде претежно Албанске националности које су усмеравала своја дејства према грађанима како Српске, тако и Албанске националности.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам јуче споменуо да су они имали казнене експедиције који нису били лојални, споменуо сам случај оне две жене, мајку и ћерку коју су убили и извадили им очи, бацили поред пута и написали оно што су написали «српске курве», то је активност тих јединица које су расчишћавале позадину која им није одговарала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Против кога су снаге Државне одбране усмеравале своја дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је одговорио?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Још једно питање судија. Јуче сте изјавили да сте фактички у Посебним јединицама полиције од оснивања.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да се врши одабир људства, питам Вас да ли полицајац са два месеца радног стажа у полицији може да буде припадник Посебних јединица полиције и да се њему издају офанзивни и борбени задаци.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада. Чак ни старешина са годину дана искуства нису могле да буду старешине, полицајци са пар година искусни, прво мора да прође одговарајућу обуку, да ли је то за јавни ред и мир или борбену обуку, да буде спреман, јер ми смо били једна врста на нивоу неке специјалне јединице, тако да кажем, па сада су укинute посебне јединице па је формирана нешто слична жандармерија, па сада опет имамо интервентне јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако широко, само на питање?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи не може.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Говорим професионално, знам материју као што, па зато хоћу човеку да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Господине пуковниче, да ли исто такав полицајац може да буде вођа безбедоносног сектора.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да би био вођа мора да проведе извесно и доста времена, ја сам био вођа сектора тек после петнаест година службе, да познајем терен, да познајем службу да би ми неко поверио ту територију и људе које вођа сектора има. Вођа сектора је већ старешина.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија, још једно питање. Да ли маскирна униформа служи како би смањила силуету војника. Говорили смо о маскирним униформама, да ли је њихова намена да сужи силуету војника.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па оно што је основно да се смањи уочљивост а сад ако ме неко уочи онда ће се и позабавити, и зависи даљина и услови и временски, то је сад теорија.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Судија имам још једно питање. Да ли су припадници полиције обавезно на глави носили шлем или качкет.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ако смо у акцијама.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да, да у борбеним дејствима, а фактички сва дејства су била-мање више борбена.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Било је обавезно, али поједини можда нису то поштовали, јер ја кад носим панцир седам сати, угуши ми срце, добијем аритмију, морам да га скинем, па макар погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не конкретно, шлем и за?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И шлем исто, замислите шлем има три килограма и носите на глави и ранац и да водите борбу. Али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било обавезно у борбеним дејствима?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Било је обавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је обавезно?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: По наредби је било обавезно да се носи заштитна опрема, шлем, панцир, и све што може, мног њих је носило, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било за шлем, јел био обавезан у борбеним дејствима и качкет?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У борбеним дејствима јесте шлем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Или качкет судија, шлем или качкет.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Кад је безбедније замени се стави се качкет, кад нема дејства кад је одмор и тако.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли службени шлем и качкет служе за то да би се сакрио изглед лица припадника полиције који је у акцији.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не служи да би се сакрио него да би се видело о ком припаднику се ради, јер је територијална одбрана имала неке своје униформе, војска неке своје, полиција је имала своје униформе, као и данас што имају.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала лепо судија, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И качкет је био саставни део униформе полиције.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Е то.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Саставни део униформе полиције.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли првоокривљени зна можда име и презиме полицајца саобраћајца или будућег сведока који се њему пожалио у кафани, то јест рекао да је дао исказ у полицији и да су му у полицији претили тортуром како би дао исказ у одређеном смеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, конкретно?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Сетиће се ја мислим, првоокривљени је рекао кад сте га Ви питали на који начин је сазнао за догађај који се десио, он је рекао да га је један полицајац саобраћајац у кафани срео и да му је рекао да га је полиција звала везано за неки догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И питање које?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Име и презиме тог лица.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је било у Сијаринској бањи у нашем објекту, нашем ресторану где се храни полиција и жандармерија, ради се о полицајцу ја мислим Вељковићу, који је тада био у Сувој Реци и онда су га звали у УБПОК, и о том случају су разговарали, и када је он рекао да су то урадили неки који су већ погинули, они су га питали има ли да је неко жив,

па су били мало строжији према њему, малтене да су га, и онда су, јуче сам објаснио детаљно тај део, тако да не понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ко је Сикетић.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сикетић је командир Крушевачке чете, мој потчињени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А јесте ли са њим нешто причали, ја сам себи овде нотирао да сте Ви за догађај чули 2003.године од Сикетића кога су салушавали радници УБПОК-а.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јесте, значи то је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сикетић.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи саслушавали су овога о коме говорим а саслушавали су и Сикетића и његове командире водова у УБПОК, и чуо са Сикетићем и он је рекао био сам у Београд у МУП, да ли је ту тада радио Карлеуша, или можда још није био у УБПОК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И питали су ме за неке цивиле, али ја, ми нисмо били тамо нити нас је интересовало, детаљи више, ту је завршен разговор, то сам јуче објаснио.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли су командири ОУП-а присуствовали састанцима у штабу.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не. Осим начелника, то је био виши ниво команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте објаснили?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: И само још једно питање. Ја не знам да ли је он довољно сигурно и децидирано изјавио да се он срео баш са командиром полицијске станице у Сувој Реци, рекао је старешине и да личе другооокривљени и трећеокривљени. Колико је сигуран са ким се срео тога дана у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ...Споменуо Репановић, видећемо транскрипт али мислим да је споменуо?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Више бих дао приоритет да сам се срео с командиром, више бих дао приоритет.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Али нисте сигурни.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али сам, више процената нагињем ка командиру.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: (Татомир Лековић, бранилац опт.Нишавића). Моје питање би гласило, господине Митровићу, ако сам Вас добро разумео Ви сте припадали Ресору јавне безбедности.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јавне безбедности.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Моје питање би дакле било, да ли би у некој конкретној акцији, на терену било ко из службе из Ресора државне безбедности могао да командује појединцем или јединицом која припада Ресору јавне безбедности и обрнуто.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нешто би било сасвим нелогично када би се тако нешто десило јер припадници Ресора државне безбедности су имали сасвим други задатак, прикупљање безбедносно интересантних информација за стање на тој територији које би пружали свом начелнику, Савић је начелник био у Призрену, а он би даље својим службама па би то на нивоу колегијума, министарства се вршиле процене и ангажовале, значи један широк процес руковођења и командовања док би та информација дошла повратно како је стање на терену како да се полиција понаша и да ли би да уследи акција или да се уследи појачано патролирање итд., значи припадници Државне безбедности никада нису били у нашем саставу, нити ми у њиховом, то је било апсолутно. Једино што смо ми процене које смо добијали у овим наредбама, претпостављам а и знам да потичу из података којима служба Државне безбедности располаже и служба војне безбедности па се то обједини, направи се једна безбедносна процена, што би тако рекли, што је и сасвим нормално, то им је и посао.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли то значи да припадници службе Државне безбедности који су се бавили обавештајном делатношћу на терену нису изводили никакве оружане акције и никаква оружана дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Вама познато?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није ми познато и у мом саставу и у оном што је мени познато никада.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: И коначно, кад се помињу ови критични дани 25. 26. 27. 28-ми.март, да ли је било на реону у зони одговорности јединице којом сте Ви командовали, припадника других оружаных формација осим војске и припадника Ресора јавне безбедности.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јуче сам детаљно говорио, биле су три моје чете, била је борбена група из Призрена, била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, немојте понављати, све је то одговорено?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ништа више на том фронту није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је набројао све ко је учествовао све?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А у граду шта је било, нисам био и то није мој део посла.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: (адв.Драган Палибрк бранилац Рамиза Папића). Имам само једно питање на које сигурно није дао на то одговор.

Ако би могао господин Митровић да одговори на питање, да ли је он упознат и да ли је постојао у време НАТО агресије на нашу земљу званичан став у СУП-у, да припадници полиције друге националности не могу учествовати у борбеним дејствима нити у претресању терена. И да ли су могли бити припадници посебних јединица, то је моје питање, да ли и он зна за тај став, да ли је тај став постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви упознати са тим ставом?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Оно што је мени познато и што смо поштовали, значи није постојала наредба, али је постојало једно правило понашања да људе исте вере или исте националне припадности не терамо да иде у борбену акцију или сложенији задатак у односу на остале припаднике јер ипак су радиле неке друге послове полиције, редовне или позадинске да тако кажем или држање положаја а да сад не иде у директне борбе из много којих разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам то сазнање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то смо поштовали тако, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то договор постигнут неки на неком нивоу одређеном, одакле то Вама сазнање, од кога је то кренуло?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то је било, рецимо Горанци нису били у борбене акције него су држали свој терен Горанци, Муслимани или тако то, више су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно ми одговорите, одакле је то сазнање, јел то на неком нивоу постигнут договор?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није неки, али се уважавало то. Рецимо чета у Ужичком одреду која је била из Новог Пазара, више се ангажовала да буде на позадински .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми одговорили на питање, уважавало се. Ко је дао тај предлог или како је постигнут тај договор?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па није то нека наредба или нека обавеза али се ипак водило рачуна, поштовало се, водило се рачуна о тим људима.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Да ли је тај, како могу да схватим прећутни, како се зове, споразум или прећутни став, био примењиван на целој територији Косова и Метохије.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није ми познато јер то зависи од старешина ко нема људе онда мора да ангажује али реко сам ово, ипак да појединачни случајеви су били да се испоштује човек, да му се други задатак да се не би оптерећивао.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више питања. Изволите?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја бих прочитао само навод оптужнице под I, па да ми одговори оптужени да ли је то тачно или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам реците где је то да и ми пратимо?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Рекао сам, римско један оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисам чула?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: «По наредби штаба МУП-а, на Косову и Метохији командовао и за извршење те акције био задужен за око 40 припадника свог одреда, испред зграде ОУП-а Сува Река, за време док су се они развили у стрелце и кретали ка Рештанском путу окривљеном Репановић Радојку и окривљеном Јовановић Ненаду, наредио да припадници ОУП-а Сува Река крену за њима и изврше претрес и паљење кућа, да лица која затекну у кућама ликвидирају а да лешеве убијених утоваре на камион и одвезу са лица места, говорећи: «крећите, шта чекате, убијајте, возите, јер ја то треба да радим уместо вас». Да ли је ово тачно или не.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам јуче.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само ми одговорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у почетку је рекао?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Већу одговорио у детаље, да то апсолутно није тачно.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Јел ово тачно. Није тачно.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А сада сам господину адвокату одговорио да ја нисам имао 40 припадника и.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја Вас питам сад што сам прочитао јел ишта тачно од овога што сам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте одмах у својој одбрани изјавили.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ништа од тога што пише у оптужници апсолутно није тачно са стањем на терену.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И само још једном бих се вратио, јел у наредби штаба коју сте Ви добили писало нешто од овог што сам касније прочитао.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала. Е сад бих само још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте хтели још да додате нешто у вези тога?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само бих се надовезао на питање судије Крстајића у вези деловања припадника УЧК у градовима, Ви сте почели нешто да причате и мислим да сте пресекли тај део, па питање би се односило на УЧК у самој Сувој Реци односно у градовима, како је деловао, односно лица која су живела у тим градовима.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сигурно да су они имали своју организацију и структуру и своје јединице и своју формацију, али су активност вршили по терену, а Сува Река је била под контролом локалне полиције и резервног састава, значи да је ипак била процена да Сува Река није угрожена за акцију и да би се у њој изводила акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала Вам судија на овом допунском питању, оптужени је овде говорио о једном случају јуче када је идући, ја колико сам разумео од Гњилана, спречио некакву пљачку некаквих наоружаних људи од стране тих наоружаних људи, колоне која је кретала се путем. Да ли сте у односу на сву јединицу, на своје припаднике у том периоду, пре или после тога имали каквих догађаја значи не само недисциплине, него и неких важнијих догађаја, да је неко извршио неко кривично дело, па и из ове области и да ли сте шта предузели о томе.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам јуче навео тај случај јер сам ризикова свој живот да бих спасио угрожена лица, јел су имали пиштоље за појасе, а у својој команди имао сам официра за законитост коме је била искључива дужност да прати стање и активност припадника и ако се примети и пријави било која незаконита радња предузимале се дисциплинске пријаве, има велики број процесуираних, затим вршен је претрес припадника и њихових ствари, и аутобуса, превозних средстава када су ишли на викенд, затим њихово понашање на терену, пљачке, паљења то је било најстрожије забрањено, значи све то. Имали смо '98., случај када је припадник 87-ог одреда, али нема везе, то је значи припадник полиције извршио силовање Ромкиње у Ораховцу и истог момента је ухапшен, одређен му притвор од 30 дана и поднета одговарајућа кривична пријава, значи све, можемо позвати официре за законитост који ће донети материјал, колико је предмета процесуирано, једна високо професионална дисциплинована јединица која је спроводила законита наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате још нешто да додате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја бих имао још две, три ствари да додам у односу на оптужницу, оно што је у истрази је хтело да ми се стави у одговорност, писало је да сам ја био члан штаба, то смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте о томе, апсолутно у оптужници није Вам то стављено на терет да сте били члан штаба?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То смо успели да елиминишемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да је сувишно, које Вам је било у?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сада се та иста теза провлачи да сам ја задужен био за командовање полицијским снагама, то је широк појам, мислим да смо за ових два дана успели да објаснимо да сам ја командовао само са три чете, да елиминишемо ово полицијским снагама, јел тамо каже војним снагама командовао Делић, а полицијским снагама, не, то сам ја јуче и данас објаснио колко је старешина и ко је којом четом одговарао. Затим у оптужници стоји да сам се бранио ћутањем, за овај догађај никад у предкривичном поступку или министарству, или државни тужилац, или

тужилац за ратне злочине никад ме нико у животу није питао, радио сам професионалне дужности. Када сам дошао у УБПОК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то,то нема потребе да ништа сада говорите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То сам јуче објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе, него да ли имате у својој одбрани још нешто да изјавите, само то Вас питам сада?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Осим да, ону реченицу која је болдована и овако пише као што пише овде, понављам да ни на напамет ми не би пало да кажем, да је то болесна реченица, да је то монструозна реченица, и да не знам откуд тужиоцу та реченица, јер још ми није познато ко је то потврдио или чуо или изнео овде податак да сам ја то изговорио. Молим, ја још нисам наишо на човека да је рекао јесте чуо сам мени је рекао, или сам ја чуо, или сам био присутан, има ли, убијајте, палите, товарите, има ли материјал ту који говори да је то по имену и презимену тај и тај рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала господине Митровићу, ако немате ништа више да изјавите, седите, пажљиво пратите даљи ток главног претреса имате право да постављате питања и саоптуженима, тако да пажљиво пратите.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете паузу једну?

Пауза од 15 минута.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Настављено у 11.45. Оптужени Репановић Радојко. Изволите. Господине Репановићу, ви сте добили оптужницу, јесте ли разумели шта вам је стављено на терет?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не морате да одговарате на постављена питања, нисте дужни да износите одбрану, то је ваше законско право, да ли ћете изнети одбрану?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да. Изнећу одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ево овако. Ја ћу да почнем са описом у мојој организационој јединици где сам ја радио и са мојим радним местом. Ићи ћу неким редом критичних дана шта се издешавало и шта су припадници полиције у то време радили где сам ја руководио. ОУП Сува Река је једна од организационих јединица која припада СУП-у Призрен, ОУП-ом је руководио...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало молим вас, ја нисам констатовала да ли су сви ту, не видим господина Петронијевића. Адвокат Мирјана Несторовић уместо, добро.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: ОУП-ом је руководио Витошевић Добривоје начелник ОУП-а. Кад кажем ОУП мислим на Одељење унутрашњих послова Сува Река. У склопу Одељења унутрашњих послова Сува Река постојала је полицијска станица Сува Река. Полицијском станицом руководио сам ја, значи командир полицијске станице био сам ја у то време. Заменик командира полицијске станице у то време био је Борисављевић Драган, помоћник командира полицијске станице у то време био је Јовановић Ненад. Полицијска станица Сува Река у то време бројала је негде око 60 припадника полиције. Од тог броја 25 припадника полиције припадали су посебном одељењу полиције, тј. ПЛП, посебна јединица полиције, и том групом људи руководио је заменик командира Борисављевић Драган. У склопу полицијске станице Сува Река постојало је и полицијско одељење у селу Мушотиште, тамо сам имао 4-5 полицајаца, у село Мовљане такође сам имао привремено полицијско одељење где сам имао 4-5 полицајаца и у том делу. Дobar део полицајаца у том времену био је на боловању, значи више од десетак њих, тако да је мени у то време остало око двадесетак полицајаца. У то време ја сам био лично одговоран начелнику Одељења унутрашњих послова, значи Добривоју Витошевићу, и

начелнику Одељења полиције у СУП-у Призрен Ђуричић Милану. Да не би више ширио око саме организационе јединице, прећи ћу мало на опис саме Суве Реке. Сува Река као општинско место, бројала је у то време 50 насељених места, од тих 50 насељених места, 42 села су била етнички чиста, насељена албанским становништвом, 8 села су била насељена мешовитим становништвом значи живели су и Албанци и Срби и други. У то време, по некој мојој процени Општина Сува Река, говорим значи за цело подручје Суве Реке, бројала је негде око 80.000 становника, гледано процентуално 97 % је било популације албанске а можда ни 3 % је било српско становништво. Сува Река као Сува Река позната је од раније, још из претходних година, појављивале су се те групације албанских терориста ОВК, тако да су они добар део територије још 98. године контролисали, па ћу ја овом приликом да назначим тачно које путне правце су они контролисали и где су они деловали. Путни правац, магистрални пут Сува Река односно Призрен-Приштина изнад Суве Реке, изнад села Дуља према селу Црнољеву, место звано Ћафа Дуље, је још 98. год. био контролисан од стране албанских терориста и сепаратиста. Тамо је било више лица киднапованих, више лица несталих, није било безбедно за кретање тим путем. Путни правац регионални пут од села Дуља према селу Малишеву, такође је био под потпуном контролом албанских терориста и сепаратиста. Тамо није смео нико да се креће сем лица албанске националности. Путни правац Сува Река-Ораховац, рештански пут, такође је био запоседнут и контролисан од стране албанских терориста и сепаратиста, као и путни правац од Суве Реке према селу Мовљане. Рекао сам малопре, значи на тим путним правцима често се дешавала пресретања, контроле, нестанак и киднаповање српских, лица српске националности и других лица неалбанског живља. Но, да се више не задржавамо око тих периферних ствари, почећу са 24.03.99. год. када је почело НАТО бомбардовање на моју земљу. Тог дана, ја као командир полицијске станице службу сам организовао као и претходних дана, значи ништа посебно, служба је функционисала редовно, значи дежурна служба, ауто-патрола при дежурној служби, патроле у граду, по селима и слично. Значи тог дана се ништа преко дана није ни десило, у вечерњим сатима кренуле су прве НАТО бомбе на нашу земљу, сутрадан, говорим већ за 25.03.99. године, ја као командир полицијске станице добио сам задатак из Секретаријата у Призрену, значи од начелника полиције, да организујем и обезбедим главну комуникацију, значи магистрални пут Приштина-Призрен од Суве Реке до села Ђиновце. Тада сам, значи тог 25.ог у јутарњим сатима, одредио две групе припадника полиције, те патроле су биле мешовитог састава, значи били су активни и припадници резервног састава, тако да је једна група запосела село Ђиновце, уствари није запосела село Ђиновце,

него део комуникације код села Ђиновца, значи раскрсница скретања за село Ђиновце и друга група је запосела комуникацију код села Топличане у близини моста на Сопинској реци која ту протиче. Ове групе припадника полиције, значи ја сам лично у јутарњим часовима испратио на својим радним местима. Задатак већ чули сте, значи њихов задатак је био обезбеђење комуникације да не дође до пресецања комуникације у том делу према Призрену од стране албанских терориста и сепаратиста. Тог 25.ог, напоменућу да не заборавим после, осим обезбеђења комуникације према Призрену, у самом граду, у Сувој Реци значи, имао сам још три условно да назовем, пункта, три групе припадника полиције који су имали задатак да заштите српско становништво, заштите објекте и имовину у центру града. Један од тих пунктова се налазио у близини робне куће тј. у робној кући, следећи пункт се налазио у близини моста у Сувој Реци, мост на реку Топлугу, и трећи пункт налазио се мало ниже у близини основне школе у делу где живи махом српско становништво. Осим ове службе, функционисала је дежурна служба, значи ту је био дежурни полицајац и његов помоћник и у саставу дежурне патроле, дежурне службе, функционисала је ауто-патрола. Ауто-патролу су сачињавали обично два активна припадника полиције и два припадника резервног састава. Такође, полицијска станица била је обезбеђена, значи постојала је и служба обезбеђења, полицијска станица у то време била је обезбеђена на четири места, значи четири тачке обезбеђења и једном тачком, условно да назовем, осматрачко место које се налазило на звонику цркве која се налазила у близини полицијске станице. Задаци ауто-патроле су били редовни, значи заштита српског становништва и осталог становништва, заштита важних објеката и обилазак ових припадника полиције на пунктовима ако се за то укаже потреба да им се укаже помоћ и слично. Да пређем на, значи тог 25.ог опет кажем, ништа се није дешавало посебно, тако је прошао тај дан, ја сам имао доста обавеза, али се не сећам неких овако карактеристичних појава да је било. Дана 26.03.99. године, служба је била исто организована као и претходног 25.ог, значи апсолутно сво људство које је било, значи у селу Ђиновце, село Топличане и на овим трима тачкама у Сувој Реци што сам назначио, сви ти људи су остали целе ноћи и сутрадан су били на тим тачкама. Служба је била тако организована да је део људства на тим тачкама одмарао, део радио и тако непрекидно функционисало. Дана 26.ог у дежурној служби, вођа дежурне службе, вођа смене био је Гоговић Милован, колико се ја сећам, а његов помоћник Ђокић Горан. Ауто патролу у саставу дежурне службе, сачињавали су Тановић Радован, покојни полицајац, Чукарић Слађан, активан полицајац, Петковић Мирослав, резервиста и Јанковић Сретен резервиста. Дежурна служба и ауто патрола са сменом крећу у 08 часова ујутру. Тог дана ја сам као

командир полицијске станице исте упутио у службу и дао им редовне задатке да извршавају тог дана. Нисам сигуран, али напоменућу и ово, да ли сам се 25.ог или 26.ог састао са радником Државне безбедности Нишевић Милорадом, он је дошао код мене, и том приликом предложио ми, односно пренео ми да има сазнања он као припадник ДБ, да у кући у близини полицијске станице где је боравила мисија ОЕБС-а постоји неки локатор и да прети опасност да на основу тог локатора може бити гранатирана полицијска станица, јер наводно у том локатору су одређене координате оставили, мисија која је раније боравила и која је пре рата напустила ту кућу. Кажем, нисам сигуран да ли је то било 25.ог или 26.ог. Ја, као командир полицијске станице, одвојио сам групу полицајаца, једну мању групу полицајаца, опет не знам да ли је то било 25.ог или 26.ог, у преподневним сатима, то се лепо сећам, да иду да провере у тој кући да ли постоји такав локатор, таква кутија и да се тамо прегледа да се то отклони та сумња и види шта има тамо. Након тог 26.ог, ја сам имао стварно превише обавеза, само још ово да кажем, испустио сам. Значи 25.ог, враћам се на 25. заменик командира полицијске станице са групом од 25 припадника полиције ПЈП, они су напустили Суву Реку и отишли су у СУП Призрен. Они су функционисали значи у склопу чете СУП-а Призрен и они су се прикључили својој чети, тако да они већ 25.ог, мислим у поподневним сатима нису били у Сувој Реци. Када сам ову групу одредио и рекао да иду тамо да изврше тај преглед у ту кућу, ја као командир полицијске станице имао сам много обавеза у смислу организације свега што се од мене очекивало, управо у смислу организације службе, у смислу организације исхране тих људи, у смислу организације, јер сам добио и наредбу да морам да изместим комплет полицијску станицу и нађем другу локацију, па сам још у преподневним сатима изашао из полицијске станице и отишао, мислим да сам прво отишао у фабрику «Балкан» у Сувој Реци да тамо тражим камионе за утовар материјално-техничких средстава из полицијске станице, наоружања и остале опреме. Тамо сам се доста дуго задржао, јер руководство те фабрике у то време нису били ту, па сам морао да чекам доста док се неко од њих појавио, да би обезбедио и знам да сам ту обезбедио два камиона за моје потребе. Након тога имао сам обавезе исто и да пронађем локацију односно место где бих могао да изместим полицијску станицу, па сам и око тога јурио по граду и завршавао те послове. После тога ја као командир полицијске станице, отишао сам у село Топличане и Ћиновце да извршим обилазак припадника полиције на тим тачкама, који су били за обезбеђење комуникације. Да не буде забуне, они су били удаљени од Суве Реке, село Топличане је можда на 5 километара, село Ћиновце на 7 километара. Мени није требало пуно времена да одем до тамо, јер у то време није постојао саобраћај, значи

апсолутно возила, нико се није возио тим путем, тако да сам ја доста брзо отишао тамо и тамо се на кратко задржао, обишао људе, видео да су они на својим радним местима и да нема проблема и након тога кренуо да се вратим назад. То је значи већ било у поподневним сатима. Када сам се вратио из села Ћиновце и села Топличане, и када сам дошао у центру града Суве Реке, чуо сам пуцњаву, у реону полицијске станице, значи у том делу горе, изнад мене. Да вам кажем, пошто сам ја тада сам био у возилу, нисам смео одмах да кренем горе према полицијској станици, јер сам се уплашио и чуо сам да има дејства горе, застао сам у центру града и ту сам остао једно време, уствари сво време док је трајала та пуцњава горе док се то није смирило, да би касније наставио пут у правцу полицијске станице. Када се то смирило, кренуо сам са возилом, заборавио сам да кажем, у то време нисам се кретао са патролним возилом плаво-белим, него сам возио цивилно возило и била је колико се сећам «опел аскона», због, из безбедносних разлога. Значи, када сам кренуо из центра града, поново горе, и када сам дошао у близини Општине, ту сам видео да, овај, има нека гужва, сакупио се неки народ и видео сам неке припаднике територијалне одбране и видео сам да се ту нешто издешавало. Стао сам, тада је мени покојин доктор Бобек Вуксановић из правца занатског центра пришао до мене, видно узбуђен, узрујан, питао сам га «Бобане шта има», он је мени тако у неком тону узрујаности рекао «Рат је, кренули су да нападну град» и одмах након тога показао ми је један леш тамо на једно двадесетак метара можда и више, у занатском центру, истовремено вадећи из џепа ознаке ОВК, дајући ми до знања да се ради о припаднику ОВК. Тада сам рекао Бобану, ја сам се ту врло кратко задржао, «Бобане», знајући да је Бобан уједно и командант града и одређен за град испред територијалне одбране, «Бобане, мислим да знаш шта радиш» и да вам кажем искрено, ја сам се уплашио, нисам хтео да се задржавам ту, јер видевши његово понашање, нисам у то време, био сам и ја доста узрујан и узбуђен, нисам препознао те људе из територијалне одбране и ко је све ту био, било је људи, не кажем да није било, препознао сам колегу у пензији Трбољевац Станка, остале нисам, ни имао времена, нити сам разгледао ко је био ту од људи. После тога сам ја наставио, значи вратио се у возило и наставио пут у правцу према полицијској станици. Када сам дошао у полицијској станици, неко од дежурних или не знам, од полицајаца, мислим да је дежурни, мене је известио да су у тој кући пронађени извесни материјал, неки ЦД-и и шта ја знам, ја то нисам видео, неке кутије и да је то одмах предато припадницима, односно радницима Државне безбедности. Касније мало, мислим да је тог истог дана, моја дежурна служба а и ја, добио сам дојаву да на рештанском путу постоји одређени број погинулих лица. Одмах, као командир полицијске станице, знајући своје обавезе, организовао сам и

тражио сам од Секретаријата унутрашњих послова Призрен да се формира екипа ради вршења увиђаја. Нисам сигуран, али сада када добро сам размислио, поуздано знам да тог дана увиђајна екипа није дошла. Увиђајна екипа је дошла један од наредних дана, јер знам да је дошла у преподневним сатима, значи није било могуће да дође тог дана, јер то је већ било поподне, значи дошла је неких од наредних дана, да ли сутра или прекосутра, опет не могу да се вежем за датум. Значи дошла је екипа увиђајна из Призрена, ја као командир полицијске станице опет сам организовао и дао одређен број припадника полиције да изврше обезбеђење те екипе док врше увиђај, да изврши обезбеђење екипе која је дошла из цивилне заштите да изврши значи утовар тих погинулих и да се изврши сахрана на муслиманском гробљу у Сувој Реци, на прописан начин. Значи, сигурно знам да је дошла екипа из Призрена, да је то одрађено професионално и да је то све документовано и да свака хумка је обележена прописно тамо где су та лица сахрањена. Не знам о којим се лицима ради, уствари у то време нисам знао о којим се лицима ради, али било је ту, овај, пар лица која су пронађена на том делу и они су сахрањени на муслиманском гробљу. То је што се тиче тога. Мени је најискреније жао што се то десило у Сувој Реци, али мене је савест сасвим чиста. Оптужница је неоснована, никада од никога нисам примио наредбу да припадници полицијске станице Сува Река крену, врше претрес, паљење кућа, убијање, товарење лешева, склањају са лица места и слично. Никада никоме нисам наредио да иде да убија цивиле, товари и вози, како стоји у оптужници. Никада нисам организовао или издао наредбу да се лешеви убијених цивила утоваре у камион и склоне са лица места, осим овога што сам малопре рекао, али мислим да тиме нисам направио кривично дело. Никада никоме нисам наредио да иде од куће до куће и мештанима нареди да напусте подручје Аутономне покрајине Косово и Метохија и да иду у Албанију. Ја сам упознат са доста изјава сведока, читао сам доста и видим сада неке ствари ту, али ми је посебно остало у сећању и посебно сам обратио пажњу на изјаву сведока Вељковић Велибора, па ћу морати мало да се ту осврнем....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, нећемо се осврати сада на изјаве сведока, ми смо сада кренули са поступком, само је ваше саслушање, тако да ћемо то касније.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Хтео сам само да кажем колике су ту контрадикторности, колике су ту неистине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада у овом моменту када уђемо у доказни поступак, онда ћете имати прилике да коментаришете.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Колико он у једној изјави мења исказ, сама изјава, а камоли изјава, од изјаве, да не говоримо око тога, мислим то свако може да примети, свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да додате?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па ја немам, да вам кажем, мени није у интересу да се ово суђење одужи, мени је у интересу да се ово суђење што пре заврши, мени је у интересу да докажем своју невиност, жао ми је и ово што ово суђење не може да прати шира јавност, да види и чује на основу каквих исказа сведока се мени овде суди, а ја не знам зашто сам овде, и у притвору већ скоро годину дана, и на крају ако ми дозволите да кажем, да верујем у ову установу и сматрам да је ово установа права и правде, а не политичка установа, и да ће ово веће донети судску одлуку које се апсолутно не плашим, а не политичку одлуку. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, хоћете ли мало да нам објасните, ја имам овде и вашу скицу имам у овим списима, да нам мало објасните распоред просторија полицијске станице, рецимо од приземља крените?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја немам ту скицу, ако могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево имамо, нажалост не можемо да покажемо свима, немамо документ-камеру, немамо овде тих услова. Коментаришите молим вас, рецимо, значи у приземљу. Прво колико постоји улаза у полицијску станицу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У полицијској станици постоји, да вам кажем, ја сам у полицијској станици доста давно, још 77. године сам почео да радим као млад полицајац. Полицијска станица тада је била један део, након тога је саграђен још један део, значи додатно, тако да постоје два улаза. Постоје значи два улаза у полицијској станици. Један улаз је улаз где се налази дежурна служба, значи то је први улаз, тако да назовем, и кад се уђе са десне стране налази се дежурна служба. Врата дежурне службе су значи застакљена, тако да дежурни полицајац увек може да види испред себе ко улази у полицијску станицу. Сама просторија дежурне службе била је преграђена са иверицом, значи иза ње се, то је овај део иза, ту су се налазила средства везе, телепринтер, радио станице и други уређаји за одржавање везе. Кад се уђе у дежурној служби, па се крене лево...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, кажете да је иверица између?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Иверица је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не може, уопште се не види са те стране?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ту постоје врата, ту је такорећи био и забрањен улаз осталим полицајцима, осим радника који ради на средствима везе. Кад се уђе у дежурну службу, са леве стране врата, опет је постојала друга просторија, у тој просторији, ту је био агрегат и још нека

додатна средства везе, централа телефонска, значи та средства која су помагала за рад овамо средстава везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи која су све средства везе постојала ту?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Средства везе у овој просторији, значи овамо, где сам рекао средства везе, где је радио радик, постојао је телепринтер, постојале су две фиксне радио станице и постојале су више ручних радио станица са пуњачима, те ручне радио станице се обично користе на терену, али се оне ту задржавају и ту се пуне батерије. Идемо даље. Значи када се крене ходником у приземљу, исто са десне стране постојала је просторија где ми је био магацин са опремом и наоружањем, право ходником налазио се бифе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте од оружја у магацину имали у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је сад мало опширно питање. У то време имао сам, ја ћу само да вам набројим, али бројчано нећу моћи да вам кажем. Имао сам аутоматске пушке, имао сам полуаутоматске пушке, имао сам снајперске пушке, имао сам муниције за то наоружање, имао сам можда, овај, и одређени број минско-експлозивних средстава, значи ту долази у обзир ручне бомбе, мине одређене и тако. Не знам шта вас још интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте и те снајперске пушке?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имали смо снајперске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко одређен био ко је био задужен за те снајпере?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Снајперске пушке су биле у функцији пре рата, за време рата снајперске пушке су све повучене, значи нико их није користио. Пре рата....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког момента, од 24.ог говорите да нису коришћене?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па не могу сад баш да се вежем за 24. можда и раније, можда и раније значи, раније они обично су користили припадници ПЈП, они су то користили када би ишли на терен или на обуци, шта знам, а сигурно после тога нису користили, није било потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи искључиво су они користили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, да, да. Можда смо и ми користили и овај други део, али пре рата, пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао неко ко је одређен био да издаје оружје?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, постојао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био, рецимо у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У то време је био Стефановић Милош, он је водио магацин, полицајац Стефановић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се водила нека евиденција?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па да, водила се евиденција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О задужењу оружја, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нормално. Могу ли ја да наставим сада. Значи стао сам овде, право ходником је бифе доле, па се сада враћамо истим ходником са леве стране су просторије тоалета, ВЦ, после тога испред, значи гледано дежурну службу, са супротне стране, налазила се просторија притвора, она је баш као овде у скици како је нацртано, ова врата у ходнику што су, она су увек стајала отворена, а врата на притвору, значи по потреби су била затварана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тих дана, 24. 25. 26.ог имали неког притвореника?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, сигурно. Сигурно у мом знању нисмо имали притвореника. Друго, ми водимо евиденцију свих приведених, задржаних лица. Постоји евиденција, а ја као командир сигурно нисам био упознат нити знам да је постојало такво лице у притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко био задужен евентуално за притворена лица, евентуално када би била, да ли би био неко задужен. Да ли је неко посебно имао кључ од те просторије, да ли сте неког задужили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ћу сада да вам објасним. Смена дежурне службе врши се на 12 часова, 12-24-12-48. То говорим о редовним условима. Сваки дежурни, значи вођа дежурне службе он је био задужен за притворску просторију, он је имао кључ у дежурној служби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вођа дежурне службе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, вођа смене дежурне службе, значи он је имао кључ и он је једино могао да отвори тамо, ту просторију, да изведе лице или да уведе лице у просторију. Друго, та просторија је коришћена само за кратко задржавање, иначе кад је у питању притвор, обично се лице води у СУП Призрен и тамо се задржава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ни у ком случају нисте имали притворено лице у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, у мом знању не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли вам познато име Абдулах Ешљани, већ знате како је стављено овде?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Стављено је, видим то у оптужници, мени ми није познато, да вам кажем око тога, кад ме већ питате. Припадници полиције у то....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато уопште то име, та особа да ли вам је позната?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није ми позната, али ми сад, из свега овога што сам читао и из оптужнице, видим да се спомиње то лице,

наводно притвореник. Лица се, ако се приведу, када је у питању политички криминал, тако да назовем, апсолутно полицајац нема шта да разговара, нити обавља разговор са таквим лицима. Таква лица ако се приведу, онда са таквим лицима строго и стриктно разговор обавља припадник Државне безбедности. Да ли је он обављао са њиме или није, да ли је то лице постојало или није, то мени апсолутно није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наставите даље.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На супротној страни од притвора постоји опет једна мања просторија, ту је био као мањи магацин и једна собица где је постојао један уређај за краткоталасну везу КТ везу, то је што се тиче приземља. Приземље првог улаза. На спрату, први улаз, када се изађе на степениште горе, са десне стране, кренућу опет са чела полицијске станице, значи са улаза, са десне стране је моја канцеларија, иза моје канцеларије се налази канцеларија за вође безбедносних сектора, супротно од канцеларије вође безбедносних сектора налазила се канцеларија секретарице начелника, супротно од моје канцеларије налазила се канцеларија заменика и помоћника командира а између канцеларије секретарице и заменика помоћника налазила се канцеларија шифре, значи ту је шифрант имао други телепринтер где се радила шифра, да вам не објашњавам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните, у ком смислу шифра?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Шифра, када су, има некада се добијају депеше, телеграми, поверљиве природе, такви телеграми не иду отвореним текстом, они иду затвореним текстом и онда има лице које је задужено за то, који је завршио обуку, који може то да дешифрује и он дешифрује и такав телеграм се предаје старешини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то више лица било или сте имали једно лице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Једно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно лице, ко је то био задужен за шифре?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја мислим да је био задужен у то време Крстић, не могу имена да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли памтите из тог времена је ли било нешто карактеристично?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, у то време није ни функционисало то, апсолутно. Значи то је што се тиче првог улаза. Други улаз у приземљу другог улаза са леве стране налазила се канцеларија, исто канцеларија за вође сектора, значи за рад полицајаца на сектору, следећа канцеларија са леве стране била је канцеларија пасошке службе и службе референта за наоружање, право ходником до краја доле налазила се канцеларија за издавање личних карата. То је значи приземље. Сада на спрату горе, налазила се канцеларија, када се изађе на спрату, на крају тамо, налазила се

канцеларија начелника ОУП-а. Та канцеларија имала је улаз и са овог другог главног улаза а имала је улаз и овамо из канцеларије секретарице. Начелник није користио овај улаз други, него је користио увек улаз где је стајала секретарица. Значи на спрату после тога налазиле су се још две канцеларије које су користили припадници Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време колико је било припадника Државне безбедности, значи говоримо за овај период?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У то време били су двојица колико се ја сећам, био је Нишевић Милорад и још један који је долазио из Призрена, ја не могу, Миле се зове, али презиме не могу да се сетим. Да ли је он био тих дана када је почео рат или није био, ја то не могу да знам, али је он знам радио са њиме до рата. После њих био је један, једно неовлашћено службено лице, референт Јаблановић Милан, значи као помоћник радио је код њих, то је што ја знам ко је радио у Државној безбедности у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали они контакте неке са њима?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја имао сам контакте ретко, тако службено кад нешто затреба, он дође до мене или ја одем до њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишевић је редовно долазио или не.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, није редовно долазио, долазио је кажем по потреби, као за ово што сам назначио малопре и тако дође да се издоговарамо и тако. Некад може да дође и овако да попијему кафу, није било искључено, али нисмо имали нешто баш честих контаката и поготову тих дана када сам ја имао превише обавеза и имао друге послове и најмање се налазио у станици полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми овде у дворишту постоји још помоћна зграда полицијске станице? Ко вам је ту био смештен?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У дворишту се наслања, значи на тој згради се наслања зграда гараже а после тога се налази и помоћна зграда за смештај припадника полиције који су живели ту без својих породица, да назовем самци. Они су ту били смештени у одређеним тим собама, имали су смештај, имали су кревете. Тамо сам имао од службе, тамо је био и једна канцеларија радника крим. полиције, крим. оперативе и била је једна канцеларија радника крим. техничара, значи тамо је имао и ту лабораторију за израду фотографија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали радника и крим. техничара?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: И била је да не заборавим, да не испустим, била је и канцеларија полицајца који је водио станичне евиденције у то време, када сам ја био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Вељковић Велибор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је водио и да ли се уопште водио неки распоред рада?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Распоред рада води у принципу и то је свугде у свакој полицијској станици, командир полицијске станице, конкретно за Суву Реку водио сам ја као командир полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да нам опишете како, на који начин се то водио тај распоред, да ли сте то радили писмено, да ли сте путем компјутера, како сте то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Распоред се ради писмено, постоји одређени програм на компјутеру и распоред се ради, уписује се смене дежурне службе, смене ауто-патроле, смене на сектору, позорника и остале службе. У тим сменама се назначи време од до, колико траје радно време и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време ви то водите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: За сваки дан се правио распоред данас за сутра. Ја обично направим распоред пре подне, да би полицајци видели сутра кад раде, да би имали довољно времена да благовремено дођу на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и у то време све водили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сада говорим у редовном стању, а када је почео рат, ја нисам имао начина да водим распоред тако редовно, распоред је вођен сигурно, али ја у распореду нисам могао тамо да назначим, пошто је тако и урађен програм, да назначим обезбеђење Ћиновце, Топличане, да не набрајам, него само сам водио као обезбеђење и водим групу људи, именично напишем, обезбеђење, па напишем 15 њих који су били тамо у Ћиновце, али тамо не стоји да су они били у Ћиновце, али се види да раде послове обезбеђења или послове ауто-патроле или послове дежурне службе или послове обезбеђења полицијске станице. Ако напишем обезбеђење онда све их водим обезбеђење, а усмено сам их одређивао где ће ко да буде. Значи, допуњавао сам тај распоред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није ишло унапред како ћете, рецимо данас за сутра, да унапред одредите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па да вам кажем, доста пута и није могло да се унапред, јер човек не зна шта ће и које потребе очекују, јер из сата у сат, из минута у минут се мења ситуација и од мене се тражило да променим, тако да овај није било одређено унапред и сада да то буде фиксно, ја пошаљем човека тамо, а нема потребе, а овамо где има потребе нема никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До ког дана сте водили редовно распоред?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Распоред сам водио до задњег дана, до напуштања Косова и Метохије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постоји ли нека дискета о томе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, постоји, ја сам те дискете донео, донео сам и компјутер. Дискете, да вам објасним и то, дискете су се водиле за сваки дан посебно, због сигурности, сваког дана имало је, за понедељак, уторак, среда, четвртак, петак, субота, недеља, значи биле су дискете и оне су се водиле посебно и све што се уносило у компјутер уносило се у њих, снимало се за сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, неки дневник или распоред догађаја, односно дневник догађаја, да ли је вођен?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Дневник догађаја води дежурна служба, водио се и дневник догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је надлежан за тај дневник?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Надлежан је вођа смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко има увида после тога?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Увида у дневник догађаја има старешина, конкретно код мене је био помоћник задужен за увид, помоћник Јовановић Ненад за увид у дневник догађаја, колико је он могао да врши увид тих дана, то сигурно да није имао времена, тако да не знам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који догађаји су се бележили, да ли сви или неки одређени, значајни?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Догађаји у принципу се сви бележе, све што дежурни сазна, што неко дојави, пријави, значи дежурни је дужан да упише у дневник догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је нека интервенција, ако је нека акција у граду или у околини, да ли се убележи у дневник догађаја?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако се издешавају неке ствари, онда се бележи сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу ако се издешавају ствари?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако дође до интервенције, може да буде на пример да ја одредим групу људи да иде, да изврши претрес одређене куће, то се не уводи у дневник догађаја, али ако се десио тамо у тој кући догађај, инцидент, дошло до употребе средстава принуде, употребе ватреног оружја, онда се уписује у дневник догађаја, значи тада се догодио догађај и тада се уноси у дневник догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање ово што сте добили информацију да је у некој кући, да је локатор постављен, да ли је ту регистровано, у тај дневник догађаја постојање локатора, где у којој кући, да ли се то негде забележило?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам сазнања, нисам ни стигао да погледам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, када сте правили распоред за обезбеђење ове полицијске станице и споменули сте и звоник, да је ту у близини звоник, реците ми да ли сте ту имали конкретно на 26. март 99. године, да ли сте ту имали неко лице, на том звонику?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесам, имао сам, ту су били припадници резервног састава, не могу да се сетим имена тачно ко је био у то време, али неког сам имао сигурно, јер то осматрачко место и пре рата неколико дана је било запоседано и за време почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како то делује, како, јесу ли они дневно у току дана боравили ту или и ноћу, и дању и ноћу и колико их је обично било на звонику, значи говоримо сад конкретно за 26. март?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да вам кажем, на звонику не може да буде, тамо може да буде један човек горе, или евентуално два да буду горе, да се успењу на звоник, а у смени су обично били 2-3 полицајца који су се међусобно мењали, сад да ли ће он бити сат времена горе или пола сата, зависи колико они могу међусобно да издрже и како се договоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је задатак њихов?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Њихов задатак, да вам кажем, мени је претила опасност са тог рештанског пута и био је задатак да осматрају, прате, да не дође до напада полицијске станице, да благовремено јаве, да могу да активирам обезбеђење полицијске станице и тако нешто. Ништа посебно они нису имали и они су строго били усмерени у правцу рештанског пута, тамо према аутобуској станици и тај део. Они су много ближе имали куће албанске с леђа, али никада нису обраћали пажњу, нити сам им дао задатак да обрате пажњу на том делу, значи није претила опасност с те стране, него је претила опасност са тог рештанског пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су била наоружана та лица која су била на звонику?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они су били наоружани са кратким и дугим наоружањем, кратким, са пиштољима и са аутоматским пушкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био, ви кажете да нисте издавали у то време снајпер, али, да ли је могло да се догоди да неко има снајпер у то време, а да ви не знате?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Службени снајпер није могао, али ако је неко приватно, не верујем да тако нешто може да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, је ли он надвисује цркву, како?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не. Да вам кажем, црква....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је преглед са звоника, шта може да се види, имате ли то сазнање, како? Какав је преглед?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Преглед са зворника има део аутобуске станице, не део, него комплетно, значи тај део према аутобуској станици и

тај део рештанског пута, све може да види до занатског центра, чим почиње занатски центар, ту се затвара тај пут рештански и он више тамо не може да види, а нама је претила опасност баш тај занатски центар, јер кроз тај занатски центар имао је улаз са тог рештанског пута, па је имао улаз да се прође кроз занатски центар и дође до аутобуске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се виде дешавања у занатском центру?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не може да се види?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Занатски центар је затворен, гледано од цркве, полицијске станице, гледано од аутобуске станице. Занатски центар може да се види само делом од Општине и кад се уђе у самом занатском центру. Значи то је један комплекс који је затворен, значи све што је, то је са унутрашње стране а споља су само зидови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, да ли је у тим првим данима бомбардовања и пре почетка бомбардовања, да ли је било неких интензивнијих напада на припаднике полиције?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па било је напада, мислите пре бомбардовања, било је, било је, мени су више полицајаца гинули још 98. године, на путу према Приштини, значи у селу Дуље ми погинуо полицајац, онда погинули су четири полицајца изнад Суве Реке у близини села Слапужане, место звано Бирач, и то у присуству док је била мисија ОЕБС-а, били су и други случајеви, покушаји у самом граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А 25. марта конкретно, да ли је тада било неко значајније дешавање?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није ми у сећању, не могу да се сетим. Не могу да се сетим сада тренутно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцања са те албанске стране, да ли је било пуцања из кућа у Сувој Реци, албанских?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Било је пуцања, да вам кажем, у том делу тамо, чуле су се пуцњаве, у делу рештанског пута, мало даље, дубље тамо, било је пуцњаве и чула се спорадична паљба, шта се дешавало тамо ја не знам, ја нисам био тамо и не знам шта се дешавало тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли слали људе да виде шта се то дешава?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, али тамо су биле јединице војске и јединице из одреда Ниша и они су тамо радили своје послове тако да се ја нисам мешао у том њиховом послу нити сам ишао тамо да видим шта они раде, а знао сам, јер сам био обавештен од стране мог начелника полиције из СУП-а Призрен, да ће бити тамо одређене акције и рад на том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том периоду, рецимо 24. марта, 27. 28. имали прилике да путем средстава везе чујете да је нападнута нека

патрола, да је дошло до неке снајперске паљбе, да је неко настрадао, да ли сте преко система везе успели то да чујете?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да вам кажем, ја сам носио радио станицу, често пута можда и нисам био у прилици да је чујем, јер ако обављам неке друге послове и разговарам са људима, можда и нисам чуо, не могу да се сетим да сам чуо конкретно нешто да се десило и да кажем сада конкретно, десио се ту и ту напад. Није ми у сећању, а сигурно да је било, ја конкретно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ауто-патроле како су функционисале, да ли је било разлике пре бомбардовања и за време бомбардовања, да ли су укинуте или нису ауто-патроле, за време бомбардовања?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нису укинуте, ауто-патроле, разлика је била у томе што су смене биле много чешће, нисам имао људства, рекао сам малопре, смене су биле можда 12 сати ради, 12 одмара и тако нон-стоп, у принципу задаци су били исти с тим што су имали још додатни задатак да обилазе ове пунктове и да по потреби им укажу помоћ и понесу храну и муницију ако затреба за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су се мењали. Значи није било одређено једна патрола, ти људи је сачињавају, друга патрола одређени људи, они су се смењивали?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, смењивали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте имали одређену, рецимо 26. марта, да ли сте имали одређену патролу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 26. марта, ја сам побројао тачно ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покојни Тановић, Чукарић, Јанковић Сретен?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте и овај Петковић Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то само била једна патрола тог дана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Једна ауто патрола. Само једна тог дана. И никада се није дешавало да имам за време рата две ауто патроле. Ја и ту једну па једва сам скрпио да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, која је разлика између припадника активног састава полиције и припадника резервног састава полиције, у смислу задатака?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У смислу задатака, нема разлике. Припадник резервног састава никада се не шаље у служби да сам извршава своје задатке, те задатке службене, него се шаље у присуству једног или више активног полицајца. Активан полицајац обично буде вођа патроле и он је тамо који одређује како и на који начин треба да се изврши посао и да се одради задатак, а што се тиче овлашћења, апсолутно никакве разлике нема, оног тренутка кад он обуче униформу и када буде активиран,

апсолутно никакве разлике нема у примени овлашћења, мислим на употребу средстава принуде и сва остала овлашћења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био задужен за резервни састав полиције, да ли сте имали одређеног човека који је био задужен?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, имао сам, у томе ми је помагао помоћник командира Јовановић Ненад и он је конкретно био задужен за резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, уочи бомбардовања, да ли је постојала нека посебна јединица полиције у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У Сувој Реци, посебна јединица полиције постојала је, ја ћу вам рећи да на нивоу Секретаријата је функционисала посебна јединица полиције, то је Нишки одред. У Сувој Реци постојале су две чете, колико је мени у сећању. Постојала је чета СУП-а Крушевац и чета СУП-а Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били смештени?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они су били смештени у хотелу «Балкан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они дошли?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они су дошли још 98. године, сад тачан датум не знам, они су боравили већ дуже време пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су у хотелу «Балкан» смештени и до када су били тамо, је ли то цела чета била смештена?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До ког момента су били тамо?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они су били смештени све до момента избијања рата односно НАТО агресије. После тога они су напустили «Балкан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то, када су напустили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 24.ог, ја не знам тачно, ја нисам доле, али мислим да су већ 24. 25.ог евентуално они су напустили «Балкан» јер нису смели више да буду у тим просторијама, значи они су кренули већ на неким својим другим локацијама, што опет ја немам никаквог удела ту да одређујем њима локације, где су ишли, где су се они дислоцирали. Значи то су њихове старешине, у то време чету из Призрена водио је Сикетић Зоран, чету из Прокупља водио је Величковић Горан покојни, који је погинуо касније у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их добро познавали у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Њих сам познавао добро, њих двојицу сам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте познавали команданта посебних јединица полиције?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Команданта Митровића познавао сам много мање него њих што сам познавао. Њега сам пар пута видео пре рата, значи он је, он није боравио у Сувој Реци, он је боравио у Призрену, он је у Сувој Реци можда пар пута дошао у пролазу и обично, ако дође, он сврати до начелника горе на кафицу или тако на блиц, да види онако, тада сам га видео једном или два пута, тада смо се упознали, после тога....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуда знате да је у пролазу, јесте ли ви присуствовали њиховим сусретима у канцеларији?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Разговарао сам са човеком, знам да је причао, да је био на пример у Приштини, свратио и шта знам, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неку комуникацију са команданом?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У ком смислу мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко радио везе или било какву неку комуникацију, да ли сте се чули некада?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ретко, ретко, десио се један случај када сам се чуо са њим преко радио везе, то је много касније од почетка рата, када је погинуо један мајор, тада ме је Митровић позвао преко радио везе и тада смо имали комуникацију преко радио везе, у другом случају не сећам се да сам имао комуникацију са њим преко радио везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била комуникација, зашто вас је позвао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Десило се да је покојни мајор Зоран Аранђеловић погинуо опет на том рештанском путу тамо у близини села Студенчане, од стране шиптарских терориста и сепаратиста, његов возач је тада звао преко радио станице, он није звао, не знам, ја нисам могао да разумем, јер је био и он тешко повређен, имао је прострелну рану кроз лице, тражио је помоћ. Нисам знао о коме се ради и где се налази то. Митровић, највероватније пошто зна, пошто је познавао боље покојног Аранђеловића, он је схватио да се ради о њему и да је он погинуо, онда је тражио од мене да ја пошаљем људе тамо да помогнем, не знајући да сам ја већ претходно имао људе који су били тамо на том делу и они су већ кренули тамо, ја сам њему у том смислу рекао да немам тренутно људи, међутим, испоставило се да су моји људи први стигли тамо на лице места и извукли покојног и тог рањеног. И то је та комуникација што сам имао, друго ништа посебно. Он је био мало нервозан и тако, што је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то описујете био је мало нервозан, можете ли да објасните каква је то комуникација, је ли вам он наредбодавно или како, у смислу обавештења, како вам се он то обратио?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То није наредба, он је тражио помоћ од мене, значи да моји људи помогну тамо, што је логично било и ја да тражим од њега ако знам да се десило тамо где је он, он је тражио помоћ,

међутим, ја сам рекао и код истражног судије и овде ћу рећи, он је сигурно највероватније био мало изнервиран, па је мало, у смислу, псовке рекао «Шта чекаш» у том смислу, тако. Али то нема никакве везе са неком наредбодавном влашћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у полицијској станици кажете, то сте се видели само пар пута пре бомбардовања?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Пре бомбардовања, за време бомбардовања видео сам се још једном колико се сећам, да сам стао са њим и разговарао, можда сам га видео у пролазу, али то је много касније било, када сам био у центру Суве Реке, где сам се дислоцирао и он је наишао једном приликом и тада смо се ту накратко видели, питали како шта иде и ето тако, ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа посебно вам се није обратио тада када је дошао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Никада мени Митровић није издао никакво наређење нити је био компетентан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто пожалио, да ли се нешто догодило, да ли вас је известио у том смислу, зашто је дошао, шта је рекао, због чега је дошао.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа вам није рекао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, не. Сигурно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рекли да вам је Нишавић саопштио да постоји неки локатор у некој кући, да ли сте тог истог дана наредили претрес куће или следећег дана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам малопре, нисам сигуран, постоји могућност да сам истог дана наредио, а постоји могућност да сам то сутрадан наредио, нисам сигуран, али знам да сам то....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога сте одредили, колико је ту људи било?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Било је пар људи, можда њих 3-4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву наредбу сте им издали?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да иду, да изврше преглед те куће, то је одређена кућа, није то било која кућа, знало се кућа где су боравили, где је боравила мисија ОЕБС-а, да се изврши преглед, да се види ако се пронађу ти предмети да се то одузме и да се преда ДБ и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је било познато да су вршене неке пљачке у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Мени није било познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа вам то није било познато?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У самом граду војске није било, а на периферији града било је војске, а у самом граду није било. Кад кажем на периферији, говорим насеље Широко, горе тај део Бинач, онда највероватније да је било и на рештанском путу тамо према селу Студенчане, где се изводила акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било евентуално пролаза војске, не мислим само да ли су боравили, него да ли је евентуално пролазила војска кроз Суву Реку?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нормално је да прође, јер нема где да прође, мора да прође кроз Суву Реку, ако крене из Приштине мора да прође кроз Суву Реку, ако крене из Призрена мора да прође кроз Суву Реку, то је једна улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се заустављали у том пролазу, да ли је вама познато?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја водио евиденцију нисам да ли су се заустављали, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте говорили о посебној јединици полиције Крушевац и Прокупље, кажете да су одмах када је почело бомбардовање они су се дислоцирали, је ли тако. Да ли се комплетна јединица дислоцирала, да ли је неко остао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам познато?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада бих вас питала, кад сте се враћали, рекли сте да сте ишли да обиђете људе на овим пунктовима који су били Ђиновци, Топличане, је ли то уобичајено да ви идете у обилазак ако сте већ послали патролу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Како није уобичајено, ја као командир дужан сам да обиђем моје полицајце да видим тамо шта се дешава и да ли има неких проблема. Ако ја то не радим, онда какав сам ја то командир, значи послао сам их тамо и да не знам шта се дешава и да ли има проблема и да ли им треба нешто. Отишао сам да обиђем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли прво отишла ауто патрола па ви или како је то било?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да вам кажем, ја не знам кад је отишла ауто патрола, ауто патрола је имала за задатак, један од задатака да иде да обиђе, сад да ли је ишла пре мене или после мене, ја не знам, ја говорим за себе јер сам ишао сам, нисам ишао са ауто патролом него сам ишао сам са тим возилом цивилним које сам тада дужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обишли сте два места, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљена Сува Река, рекли сте око 5 километара, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ћиновце негде око 7 км а Топличане око 5 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А између Топличана и Ћиноваца колико је то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је два километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико вам је требало времена да обиђете све то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Шта је мени требало, то је много близу, кратко, пола сата можда, и оно што сам се задржао тамо и пре можда сам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када сте пошли, да ли је било неких пуцања у Сувој Реци, да ли је уопште било неких интервенција?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Чула се спорадична паљба кажем вам, у том делу према селу Рештане, тамо мало даље, ближе нисам чуо, нису била никаква дејства, а мало даље да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили онда се чули да су нека дејства?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како онда нисте преко радио станице ступили у контакт са неким из полицијске станице да видите шта се то дешава, разумем да сте се уплашили и да сте стали, али зар није логично било да са неким контактирате да чујете шта се дешава у оквиру ваше полицијске станице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја као командир да вам кажем, нисам хтео да дозволим себи да зовем и да питам шта се дешава тамо, а ја у граду се налазим, и колико ће да зна тај дежурни горе у полицијској станици шта се дешава овамо. Ја кажем да се мени чинило да је то било, значи у том делу код полицијске станице и да сам имао утисак да је тамо нападнуто, значи нисам звао и нисам се снашао у то време, можда да позовем дежурну службу да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зар се то не чује, је ли то отворена радио веза, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Отворена радио веза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то не чује уопште шта се дешава. Да неког питате, да зовете начелника, помоћника, било кога.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако неко говори преко радио везе, онда се чује, ако нико не говори преко радио везе онда се не чује ништа, нема да се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ипак су дешавања око полицијске станице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нема везе, ако су дешавања не мора да значи сада и да веза мора да буде у функцији, да неко нон стоп говори, баш

напротив, када су нека најжешћа дешавања, веза се прекида и нико не говори тада, нема времена да говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту, када сте дошли у полицијску станицу, значи ви сте се срели са доктором Бобаном, шта је он био у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он је у то време био по професији доктор, а у то време био је ангажован при територијалној одбрани, био је командант града, за сам град Сува Река, заштиту града и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви били дужни да нешто предузмете ако вам је он рекао, видео је, има ту леш, па је нашао ознаке ОВК?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он мени није ништа предложио у то време, није ми ништа рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви реаговали на то, постоји леш, нешто се догодило, неко лице је убијено, јесте ли реаговали на то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Самим тим реаговао сам када сам му рекао «Мислим да знаш шта радиш» рачунајући да је он задужен испред града и да ће то да буде извршен увиђај и све то, ја после сам чуо неке ствари што су се издешавале ту, и зато нећу да говорим о тим стварима што сам касније сазнао. Ја говорим у моменту када сам дошао како сам ја видео то и шта сам затекао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви видели тај леш?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам тај леш видео само из даље, значи он је био на једно двадесетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бисте могли да опишете ко је у питању, мушка особа, женска?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па највероватније мушка, али не бих могао да га опишем апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте негде још у околини на путу до полицијске станице видели да ли има још неких лешева.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, није било лешева сигурно до полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви сте ипак прошли неки пут до полицијске станице, да ли сте видели, да ли су неке паљевине, да ли су неке куће запаљене?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Куће нисам видео да су запаљене, када сам стигао у полицијској станици, тамо негде даље видео сам дим, да ли су биле куће или сена стогови или нешто друго, углавном приметио сам да има дима, али куће конкретно да горе, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вас то није заинтересовало, видите дим, је ли то уобичајено да видите дим у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па да вам кажем, када је у питању рат, шта сам ја ту могао да радим као командир полицијске станице, ако сам видео тамо дим на километар или два, требао сам да трчим тамо и да погинем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви то видите на километар-два?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не видите у самој Сувој Реци, да ли уопште има паљевина, да ли су куће запаљене?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То уопште нисте видели?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су вам дојавили да има лешева и убијених на рештанском путу, ви сте рекли да сте обавестили СУП Призрен ради доласка увиђајне екипе и доласка крим. техничара, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар то није могла ваша екипа да изврши увиђај?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ћу да вам објасним да у Сувој Реци није постојала криминалистичка полиција, крим. техничар је постојао, међутим, кад сам тражио екипу да се пошаље, значи крим. радници из крим. полиције СУП-а Призрен, они су послали и своје крим. техничаре, што то није уопште неуобичајено. Да ли ће техничар из Суве Реке да врши увиђај са крим. полицајцима и са истражним судијом или ће техничар из Призрена, то је опет ствар СУП-а Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад су они дошли, ви кажете нису тог истог дана дошли?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нису дошли истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар није било логично да пошаљете вашег крим. техничара да погледа, да види шта се то десило?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Крим. техничар сам није могао да врши увиђај, морао је да сачека екипу, значи оперативни радници крим. полиције да буду на лицу места, а крим. техничар да одради свој део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај крим. техничар из Суве Реке?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тодор Јовановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тог дана њега нешто обавестили, јесте ли му рекли нешто?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не. Ја лично њега, он и није мој радник, он одговара начелнику тамо директно и ја не руководим његовим послом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када су дошли од прилике, од тог догађаја, када је дошла екипа увиђајна?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу датум, али сутра, прекосутра, значи неких од наредних дана су дошли, али знам да су дошли у преподневним сатима и да су извршили....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У преподневним, јесте ли видели ту екипу која је дошла?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам их видео, нисам их видео, али био сам обавештен да је екипа дошлас и мислим да су била два оперативна радника, крим. техничар и не знам још ко је био ту, после су се прикључили ови из цивилне заштите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли послали вашег крим. техничара?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам га ја послао, највероватније га је начелник послао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте послали само људе који ће обезбеђивати?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, ја сам послао полицајце који ће вршити обезбеђење екипе док врши увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је то било у које време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је било негде можда око 10-11 сати, око 10 сати мислим пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где се ви налазите у том периоду, значи од 10-11 сати, јесу ли стигли у то време, је ли стигла увиђајна екипа?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били ту.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја нисам је видео, али сам био обавештен од дежурне службе да је стигла екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је стигла, јесу ли се јавили некоме?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У полицијску станицу. Ту испред полицијске станице ја мислим да су се ту састали са крим. техничарем из Суве Реке и са екипом цивилне заштите и полицајцима који су били задужени претходно да врше обезбеђење док они врше увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то рекао да су дошли ту испред полицијске станице, је ли то имате сазнање од некога?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имам сазнање, највероватније ми је дежурни рекао или неко ме известио из дежурне службе, пошто све иде преко дежурне службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Петковић Мирослава и Петковић Зорана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да. Познавао сам обојицу, то су браћа рођени, Петковић Мирослав је припадник резервног састава полиције а Петковић Зоран је припадник мислим територијалне одбране или нешто друго, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте још познавали, Папића?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Папић Рамиза сам познавао, то је био мој полицајац у то време, значи полицајац полицијске станице Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега слали на неке акције?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сигурно га нисам слао нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било потребе или?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, Папић Рамиз је радио исто у ауто патроли, он је радио у некој другој ауто патроли, ко је био у његовом саставу ја сада не могу да се сетим, али у мом знању ја никада тог човека нисам послао у неким акцијама да иде да извршава. Сећам се једном приликом да сам га послао са помоћником Јовановић Ненадом и не знам још ко је био, на пећанском путу, значи пут за село Пећане, то је одвајање пута од овог рештанског, тамо је кренула колона мешана села Пећана у вечерњим сатима, да исте обавесте да се врате својим кућама, да не напуштају куће, међутим, док су они се кретали возилом «уаз» у правцу села Пећане, они су били пресретнути од стране групе алванских терориста и сепаратиста и погођени два пута возило са ручним бацачем и зољом, више пута са хицима из аутоматског и другог наоружања. Срећом ниједан од њих није био повређен, возило је слетело у јарку, и они су остали живи а терористи су напустили лице места. После тога је вршен увиђај и нађени су на лицу места остаци од чаура, зоље и ово, возило је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Чукарић Слађана, шта можете рећи о њему?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Чукарић Слађан, он је полицајац који је дошао из полицијске станице Ораховац, врло кратко време је радио у Сувој Реци, нешто пре рата је дошао, ја не могу тачан датум да се сетим, око његовог одлучивања и премештаја ја не одлучујем, одлучује виша дистанца, значи начелник Секретаријата највероватније је неко од њих одлучио да он из полицијске станице Ораховац пређе у полицијску станицу Сува Река. Он је радио ту једно време, радио је и у ауто-патроли, радио је, значи није радио до краја рата, опет се вратио пре него што се завршио рат у полицијску станицу Ораховац. Мало га знам, у то време га нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко одређује ко ће бити вођа патрола, ви или како то иде

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви одређујете, јесте ли нека посебна задужења, ко вози, је ли у тој ауто патроли тог дана када сте одредили, ко је возио?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Обично вози пратилац патроле, међутим, није правило ако пратилац патроле нема возачку дозволу, може да вози и вођа патроле. Значи....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим колима су ишли?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они су у то време ишли, руско возило «уаз» блиндирано, то су возило користили због безбедносних разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог јутра 26.ог марта, да ли сте видели нека возила у близини полицијске станице, камионе или било која возила, да ли сте видели?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, сигурно нисам видео никаква возила, ни камионе ни полицијска возила, видео сам моја возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тај «уаз» од патроле или шта ја знам, неко моје возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од патроле, значи они су већ стигли пре вас?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја говорим, ја сам ту патролу у 8 сати ујутру испратио на служби, и они повремено обиђу град и дођу до станице и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно ми реците, кад сте видели возило патроле кад сте се враћали из града или када?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не. Раније сам видео возило, значи у моменту када су излазили на службу негде око 8 сати, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А камионе никакве нисте видели?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не сигурно, нити сам ја био у то време ту да бих могао да видим нешто. Кажем вам да сам изашао из полицијске станице, имао друге обавезе, ишао по граду, ишао у село Ђиновце и ово све што сам набројао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из Суве Реке?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ја сам родом из Општине Исток, село Осојане, а у Сувој Реци сам од 77. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте живели у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Од 77.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли познавали породицу Бериша?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја породицу Бериша, породица Бериша у Сувој Реци је најмногобројнија и главнина породице Бериша је у делу иза Општине, иза зграде територијалне одбране, а овамо на рештанском путу они су се касније тамо преселили, и то су куће новије градње. Познавао сам пар њих из виђења и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли нешто посебно да нам кажете о тој породици, ипак је то једна велика породица у Сувој Реци, ви сте толико година живели, имате ли нешто да, да ли сте са неким били у контакту, да ли сте се дружили са неким од њих, шта можете рећи о тој породици обзиром да сте толико година провели у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да вам кажем. Ја се нисам дружио тамо, нисам био постављен да се дружим са било киме, мени су исти као породица Бериша, као породица Кући, као породица Ељшани, као све остале породице, за мене су у Сувој Реци биле исте, апсолутно исте, тако да сам ја на њих потпуно исто гледао, значи ништа посебно ја нисам гледао породицу Бериша, поготово можда сам и њих највише знао и са њима се највише дружио, али немам неких конкретних, с никим се нисам замерио то знам сигурно, с никим нисам имао лоше, то знам сигурно, то и најбоље знају грађани Суве Реке какав сам ја човек и да ли сам ја склон таквим стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједно име не можете да издвојите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па кажем, познавао сам Хали Беришу који је био некада председник Општине, познавао сам његовог брата Бериша Јашара, познавао сам још пар људи, не могу сада имена да се сетим, Хисен Беришу на пример, електричара, Хамзи Беришу, његовог брата, био је полицајац некад, ето то је што могу сада тренутно да се сетим, да видим људе, овако из виђења можда бих се сетио, а имена сада не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли вам је познато ко је радио на бензинској пумпи?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На бензинској пумпи, сада сам поменуо, Јашар Бериша је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте га. Је ли он у то време био на, радио на бензинској пумпи?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па ја не знам да ли је радио, највероватније да је радио, а ја не знам, нисам имао времена да свраћам на бензинску пумпу и да гледам ко ради, неко је радио, знам да је радила бензинска пумпа и знам да је он радио на бензинској пумпи, он и још неки други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је он радио, да ли то имате сазнање?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, ја мислим да је радио све до рата, до почетка рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До почетка рата, а после тога?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: После тога, не знам шта се десило са њим, после тога је радио Петковић Зоран кратко време, а након тога га заменио Славимир, не могу презимена да се сетим, Јовановић, Јовановић Славимир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго је Петковић Зоран, да ли имате сазнање, колико дуго је он радио на пумпи?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Мислим да је кратко радио, не знам, не могу у дане да се сетим, али знам да је нешто кратко време радио, па је после тога заменио овај Јовановић Зорана Петковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте спомињали Бобана Вуксановића да сте видели тада, да ли је он био у униформи?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, био је у униформи, војничкој, био је наоружан, имао је аутоматску пушку, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је ваша униформа?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Моја униформа је маскирна плава униформа, значи плава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли искључиво ви и ваши припадници носили ту униформу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали још неку поред те?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, имали су, овај део, овај вод што сам рекао, 25 њих, они су имали и маскирну СМБ униформу, значи зелену НАТО униформу, они су имали, а остали полицајци ови редовни што су остали у полицијској станици, они су имали само плаве маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет бих се вратила на ово оружје што сте имали у магацину. Нисте користили кажете снајпере од бомбардовања, од почетка бомбардовања?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали у магацину снајпере?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Шест, колико је мени у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пре тога био задужен са тим снајпером?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу имена сад тачно да назначим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то били специјално обучени људи за снајпер или не, да ли је било потребно да се специјално обуче?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па да вам кажем, нормално да су имали гађања из тог наоружања и да су неку обуку извршили, као и из пиштоља и из аутоматске пушке, значи сваке године се врши обука и они су имали обуку гађања из те пушке, значи морали су да познају то наоружање да би могли да га задуже, специјалне обуке неке нису биле колико је мени у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису биле специјалне обуке?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Али сигурно тај полицајац који је дужио он је морао да гађа из тог, када је било редовно гађање, јесење, пролећно, да гађа из тог наоружања, да се увежба и да зна да барата са тим оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да тих дана видите да неке колоне Албанаца напуштају град?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Колоне Албанаца тих првих дана нису биле кроз Суву Реку, то се појавило нешто касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи првих дана, којих дана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Говорим првих дана од почетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 24.ог, од тог, од почетка бомбардовања?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Од почетка бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад почиње?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Након 5-6 дана можда, нисам сигуран, али сигурно првих дана није било колона, после тога крећу колоне из правца Дуља одозго, из Урошевца, из тих села, почиње да се слива кроз Суву Реку да пролазе, јер све то мора да прође кроз Суву Реку да би ишли даље према Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли пришли ви тим људима, питате ли зашто напуштају, због чега иду?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Пришао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која сте објашњења добили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Поједини кажу да се плаше да остану ту, поједини кажу не смеју да остану због бомбардовања, иду траже где је мирније и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли покушали да их зауставите, то су људи који ту живе, јесте ли покушали да их зауставите.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам малопре назначио и послао сам патролу која је требала да врати људе из села Пећане, и замало су платили својом главом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли неког да ми издвојите, по имену, ко је био у тој патроли где ви шаљете људе да их зауставе да не напусте град?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Папић Рамиз, он вам је овде окривљени, Јовановић Ненад, исто окривљени. Нисам сигуран, можда и Петковић Мирослав је био тог дана са њима, можете њих да питате за овај случај, па ако кажу они да није то тако било, онда ја сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ово масовно убијање у занатском центру, кад сте први пут чули.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: За масовно убијање, ја тог дана нисам знао апсолутно, за то убијање сам сазнао касније нешто, што од стране грађана, што од стране полицајаца, да се ту издешавало, и тада сам видео да су се ту издешавале неке ствари које ја нисам знао уопште у то време, а детаљно сам сазнао тек после када сам напустио Суву Реку и када сам дошао овамо, и када је почео процес у Хагу покојном Слободану Милошевићу, и када је почело сведочење, тада сам видео да су се ту десиле страшне ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је то могуће да ви као командир полиције који сте задужени за обезбеђење, да овакво неко масовно убиство, да за

овакво масовно убиство ви не чујете, ви сте ипак задужени за неку безбедност, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па јесте, ја сам задужен за безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли могуће да вам тако нешто промакне.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да вам кажем, тог дана, највероватније, ја после свега овога видим, да је покојни Бобан ту се умешао у свему томе и он организовао то, и ја нисам могао да знам све шта се издешавало ту, касније сам, значи кад сам чуо од других лица шта се причало, реч по реч и онда сам створио неки мозаик да је то стварно било нешто страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како би то описали, је ли то био неки пропуст у вашој служби, како је могуће то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па видите да вам кажем, могуће је....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим на те функције, командири, ипак то долазе људи који су стручни, способни, зато мало ме изненађује за такво неко масовно убиство да ви не дознате, у вашем граду?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја као савестан грађанин могу да кажем да сам направио можда пропуст, али нисам направио сигурно кривично дело, ако је сад у питању овде мој пропуст, моје грешке у служби, које немају везе са кривичним делом, онда ја сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам више ништа да изјавим, само ви изволите, питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Господине Репановићу, кажете да долазите у центар града код Општине, ако сам добро схватио, када чујете пуцњаву.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисте ме добро чули. Пуцњаву сам чуо док сам био ниже од Општине, значи даље од Општине у центру града, још нисам био код Општине, и тада сам стао у центру града, застао сам једно време и чекао да се све то смири, да би дошао после до Општине и оно како сам причао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Добро, оно што ме занима овде јесте, ви говорите о томе да сте чули пуцњаву из правца полицијске станице. Такође рекосте да сте ви тог јутра уствари изместили полицијску станицу и сад ми није јасно о којој полицијској станици говорите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисте ме чули добро. Полицијска станица је измештена неких од наредних дана, полицијска станица, ја сам се спремао да изместим полицијску станицу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ја сам схватио да сте изместили. Добро?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи вршио сам припрему, тражио сам камионе и све остало, тражио локацију да би изместио касније полицијску станицу, значи апсолутно полицијска станица није била измештена.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: То место где се налазите, то место са кога чујете пуцњаву, полицијска станица, ви сматрате да је то ту негде у близини полицијске станице, у једном моменту чак рекосте да сте помислили да је можда она и нападнута?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Где је сад ту занатски центар у односу на то место и у односу на тај правац из кога ви чујете пуцњаву?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Жао ми је што не познајете Суву Реку. Сува Река је много проста. Кроз Суву Реку пролази само једна главна улица, то је центар Суве Реке, то је тај магистрални пут који повезује Приштину-Призрен и он пролази кроз центар Суве Реке. Све што се издешавало то је све у једном правцу. Ја када сам кренуо из Ђиновца, пролазим кроз Суву Реку, долазим у центар, пролазим поред занатског центра, поред Општине, настављам даље, долазим до полицијске станице.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Значи и занатски центар би био, ако вас добро ја разумем, у том истом правцу полицијске станице из ког правца ви пак чујете пуцњаве?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: А ово насеље породице Бериша, ове нове зграде, ви говорите на рештанском путу, шта то значи, да ли је то у склопу насеља, места Сува Река или је то ван. Село Рештане, схватио сам да је на путу према Ораховцу, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Село Рештане и Сува Река, гледано, они су спојени. Ја кад сам дошао 77. године то је било потпуно физички одвојено. Временом су се куће правиле и то се спојило, значи нема, обичан грађанин који не зна, он ће да каже да је све то Сува Река.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Где је то место где живи породица Бериша, ви сте рекли да вам је познато да су живели прво код Општине, а потом су направили нове куће на рештанском путу, е па сад у односу на то место где ви стојите и чекате да престане пуцњава коју чујете и тај правац те пуцњаве, где су сад куће породице Бериша?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Опет је све то ту близу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли је то опет у истом том правцу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У истом правцу, у истом правцу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Све долази из једног правца?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Све долази из једног правца.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли тада у тим моментима чујете и какве детонације, експлозије?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам чуо експлозије и детонације. У близини не, чуле су се експлозије и детонације негде даље, можда је војска нешто радила и шта знам, у самој близини ја чуо детонације нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Интересује нас овај правац, из кога чујете пуцњаву, тако што кажем не чујете. Како нам можете објаснити, мени мало искрено да вам кажем, то је засметало, колегиница председник већа вас је у том смислу већ питала и ја бих желео да нам мало објасните, како објашњавате да ви не ступате ни с ким у везу, са припадницима полиције који су у згради за коју мислите да је нападнута, него чекате да престане пуцњава, па шта чекате да их побију па ћете онда отићи, разумете?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам рекао, моја једна од претпоставки је била да је нападнута полицијска станица.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Логично ми се намеће да би требало сад контактирати, је ли, није ли, ко је итд.?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине судија, ја имам укључену радио станицу, ја сам очекивао, ако нешто има тамо, да позове тај дежурни полицајац, он је тај који треба први да зове и да тражи помоћ, ако се нешто дешава тамо, значи нисам ја могао сада унапред, е да ли је то тамо у полицијској станици, да питам њега. Значи очекивао сам и такву могућност да он мени јави, мени или некоме другоме да тражи помоћ, да је нападнута станица. Међутим, такав разговор нисам чуо на радио вези, значи није постојао разговор никакав у то време.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли је у склопу занатског центра била каква пицерија?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Занатски центар је мало већи простор, ту су били и кафићи и продавнице и кафанице и пицерије, ја не знам све шта је било ту. Било је свега, не искључујем могућност да није била пицерија.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ви сте ту дуго, кажете од 77. год. ако сам добро схватио?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ако сам дуго, ја нисам улазио у те пицерије тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ако пролазите, ваљда сте пролазили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја вам говорим, ако се пролази поред занатског центра, ништа нећете видети, ако уђете у занатски центар онда ћете видети тамо да има пицерија.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Питам вас да ли је у кругу тог занатског центра била пицерија?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Била је пицерија или је кафана шта знам, углавном била је пицерија.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли сте икакво обавештење од припадника ваше полиције чули у смислу да су бачене неке бомбе у неку пицерију ту у занатском центру тада тог дана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам чуо. Нико ме није ни обавестио нити сам чуо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Говорили сте о томе да сте, да вас је дежурна служба ваша обавестила о томе да се на рештанском путу налазе неки лешеви, је ли тако?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам био баш прецизиран да ли је то дежурна служба или неко од грађана, али неко је обавестио, а највероватније је мене дежурна служба обавестила да постоји.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ја сам регистровао ово као да је вас дежурна служба ваша обавестила?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте, моја дежурна служба је мене обавестила.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Шта нам можете ближе рећи о томе о локацији где се налазе ти лешеви, је ли то на рештанском путу је мало широко, да ли имае неке представе о некој ближој локацији?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам залазио ближе о локацији, знајући да они знају од прилике где је та локација и да то иде опет преко дежурне службе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ви сте само обавестили СУП у Призрену у смислу формирања увиђајне екипе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, да се изрши увиђај и да се то одради.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли су припадници ваше полиције евентуално, пошто кажете да је увиђај обављен тек, не знам ни ја, сутрадан, или можда чак и прекосутра, да ли су припадници ваше полиције обезбеђивали тамо лице места, да би се могао увиђај извршити када дође време за то, тј. када дође увиђајна екипа, уобичајено се лице места обезбеђује од тренутка сазнања све док се лица места не очисти?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нису вршили обезбеђење лица места.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ништа слично није било?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли би овај догађај, та пријава, дојава о тим лешевима на рештанском путу, да ли би по редовном току ствари требао да буде уписан у књигу дневних догађаја коју води дежурна служба?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па по редовним стварима требало би да буде уписано.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли су та документа сачувана, по вама, јесте ли ви то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: По редовним стварима требало би пуно шта да се, много брже уради, међутим рат је учинио своје и много шта се спорије радило и теже се радило, јер су гинали и припадници полиције, гинули и судије истражне, а ја ћу вам навести један пример касније када је погинуо истражни судија изласком на лице места да изврши увиђај.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли сте ви та документа касније у јуну након потписивања оног Кумановског споразума и повлачења тих простора, да ли сте ви та документа полицијске станице изнели из Суве Реке?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сва битна документа, све евиденције, ја као командир полицијске станице, изнео сам из Суве Реке и предао у исторено командно место СУП-а Призрена у Крушевац. Све књиге, дневник догађаја, књига примењених овлашћења, распоред и све оно што је битно, што је могло да се изнесе, што је било потребно ја сам изнео, шта је са тиме, ја то не знам, јер је после тога престала моја функција командира, значи није постојала полицијска станица, моја функција је престала, ја нисам имао никакве ингеренције тамо у СУП-у Призрен.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Изузев оног једног леша који вам је показао, како ви рекосте доктор Вуксановић, да ли сте ви видели још тог дана или сутрадан, прекосутрадан, још лешева?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Нисте?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам сигурно, нисам видео, нисам ишао тамо на лице места.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли имате каквих сазнања о томе колико има лешева, обављен је увиђај, ваши припадници су обезбеђивали, претпостављам да су и неке извештаје у том смислу написали, да ли имате икаквих сазнања о томе, колико, на рештанском путу и у овом занатском дому, колико има лешева бројчано?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Говорим за рештански пут, где сам био обавештен, говорим за тај део. Мислим да је било негде 7-8 лешева тамо у том делу, а за занатски центар....

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: И што ближе, пола, животне доби, да ли је било жена, деце?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ја нисам имао потребе да питам то, јер та екипа, она сачињава извештај, предаје својим старешинама, сачињава се фото документација, то сигурно постоји, према томе, мени ништа не предају, нити ме извештавају око тога. Значи они то изврше увиђај, иду

свом старешини тамо предају извештај, предају, техничар ради фото документацију, то се све документује.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ко је Тановић Радован?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тановић Радован, то је полицајац који је погинуо касније.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Шта је он био тада у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Полицајац полицијске станице у Сувој Реци.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Само је ту функцију имао, није био вођа неке смене, патроле?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: А Ђорђевић Мирослав, да ли вам то име што говори?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ђорђевић Мирослав, видео сам у оптужници, такав полицајац не постоји, то вам одговорно тврдим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: У оптужници се наводи то име?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У оптужници се наводи полицајац, погинули, оног који је погинуо, Ђорђевић Мирослав. Одговорно вам тврдим да такав полицајац не постоји, никада није постојао у Сувој Реци. Ђорђевић Мирко, постојао је један, колико се ја сећам, радник, територијалне одбране, да ли је то тај Мирослав, то ја опет не знам, можда је тај Мирко Мирослав, можда је тужилац ту погрешно па је ставио полицајац.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Шта рекосте ко је Петковић Мирослав?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Петковић Мирослав је припадник резервног састава полиције.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: А његов брат Зоран?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Његов брат Зоран је припадник територијалне одбране, резервног састава територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Овде у оптужници се наводи да је Петковић Мирослав полицајац ОУП-а Сува Река, дакле редован, закључујем, а Петковић Зоран резервни?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Много пропуста има у оптужници. Говорим вам да није Петковић Мирослав полицајац, он је резервни полицајац, говорим за овога Мирка, Мирослава, да он није полицајац, ја не знам откуд ова имена тамо и то се назначава да је полицајац. То су људи из грађанства.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Ја морам рећи, овде ће то шире, детаљније, али сада ми се то намеће и себи сам то нотирао, ја вам морам рећи да оптужени 1. реда господин Митровић тврди да би то могло бити

28. када је дошао код вас, чини ми се да сте ви били, да сте највероватније ви били, да вас је известио о неком проблему који је имао када је ишао за Призрен, па су пуцали у његово возило на терену који је очишћен претходних дана, значи требало би сада да је под неком вашом контролом и припадника ваше јединице, и да вас је само на кратко о томе известио и продужио пут, а ви рекосте да сте се са њим не само слабо сретали, него тек знатно знатно касније и то негде тамо у центру града, потпуно необавезно?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није ми у сећању да се он састао самном, кажем вам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Он каже да је то било јако кратко, можда минут само, да је ушао у зграду, да је рекао тај и тај проблем, о томе се ради?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Мене Митровић у то време највероватније није ни знао довољно, нити моје помоћнике, можда је срео мог помоћника, у то време мислио да сам ја.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Он је ту био заиста мало резервисан, али ипак, са већом вероватноћом, како он каже, дало се закључити да сте то ипак били ви?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Самном се није сигурно састао Митровић, у почетку бомбардовања, рекао сам пре бомбардовања, видели смо се два пута, три пута можда и после бомбардовања за време рата видели смо се још једном, евентуално два пута да смо се видели.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Према вашим сазнањима из тог периода, имате ту и припадника ДБ-а да ли је било формација УЧК у Сувој Реци, тада у то време?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је постојала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да, у самом месту Сува Река?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Постојала је, постојала је, ја не могу тачно да знам, то се више бави Државна безбедност и друге службе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Кажете имали сте тог припадника, то су информације које морате размењивати?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не морамо да размењујемо, баш напротив, они нису дужни мене да извештавају.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Како да вам не кажу да имате тамо у граду, одред наоружаних људи, треба да чувате људе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Колике су те формације и колико броје, то он не мора да ми да, ако има конкретно да ми, онда, ја кажем из неких других извора, јер знам да је од стране тих формација у самом центру убијен грађанин Лазић из села Сопине у продавници фабрике «Балкан»,

продавница гуме, па и на тог Нишевића је у самом центру пуцано и он је тешко рањен, а ту је погинуо...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Кад је пуцано на њега, у току рата?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Пре рата ја мислим, не знам тачно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Говорите о Нишавић Милораду?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, раднику Државне безбедности говорим, он је рањен ту и том приликом он је рањен у руци, а погинуо је њихов сународник који је радио у трафици ни крив ни дужан, убили су га, нису га жалили и на такве ствари су се одлучивали, само да ликвидирају некога, да иако је неко у позадини, да буде ликвидиран, нажалост погинуо је тај дечко у трафици.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Рекли сте да сте ви били обавештени од стране начелника СУП-а у Приштину Ђуричића о томе да посебне јединице полиције на том терену изводе неку акцију и ви кажете да сте ви чули пуцњаву итд. Да ли ишта знате детаљније о томе о циљевима те акције, које снаге учествују, шта се ради или је само то било тако уопштено?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није то моја дужност нити знам, нити сам обилазио тај део тамо, нити сам контактирао са било киме, јер нормално сваки старешина води своју јединицу и он одговара за своју јединицу и он зна шта ради на том делу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Да ли је тог дана, дакле 26.03. у Сувој Реци било припадника тих јединица?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У центру ја видео нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Питам вас да ли сте видели припаднике не знам прокупачке чете, нишке, врањске, крушевачке?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам, нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, имате ли питања, изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тад кад сте се уплашили па стали, нисте смели да идете даље, па вам је пришао доктор Бобан и видео, показао једно тело, па сте рекли да ништа више с њим нисте о томе причали осим да сте га упозорили «ваљда знаш шта радиш», тако сте му нешто рекли, а после сте од грађана и од својих људи чули шта сте десило. Сада вас ја молим да нам испричате шта сте то чули, шта се тог дана десило?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тог дана, негде касније сам чуо, да је било више лешева у самом занатском центру, свако је причао на свој начин, неко је опет чуо од других људи, значи нисам конкретно могао да чујем тачно шта се издешавало и који је био број погинулих. Рекао сам, тек касније, по изласку овамо, када је почео процес у Хагу, тада сам чуо шта се све издешавало и колико је било убијених људи и на који начин. Ја у то

време нисам могао да сазнам, јер нико није желео нити је волео да прича у то време о таквим стварима, а ја искрено да вам кажем, нисам водио неку посебну истрагу око тога, нисам смео да водим истрагу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте смели да водите истрагу. Од кога сте се плашили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Плашио сам се од самог себе, зашто да водим истрагу у то време кад се радило другачије сасвим. Ја сам радио свој посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се то радило другачије?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја нисам ни компетентан да водим истрагу за такве ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте начелник полиције?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам ја начелник полиције, ја сам командир полицијске станице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Командир полиције, па јесте ли известили свог претпостављеног шта се десило?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја вам кажем да сам то много касније сазнао и штуро сазнао, ја нисам могао да га известим нешто што нисам знао. Ја сам га известио за лешеве када сам сазнао на рештанском путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То стојим иза тога, значи то сам известио, око тога су упознати, то је извршен увиђај и све је то урађено како треба, бар по моме, ја мислим да другачије нисам знао шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се понављати то све већ рекли. Изволите даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питање, зашто нисте обавестили надлежне у Призрену да се изврши увиђај поводом догађаја од 26. марта у поподневним часовима?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што нисам знао за догађај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знали сте за догађај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, молим вас, ако каже да није знао, немојте молим?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја нисам био ту у то време, нити сам знао за догађај, за догађај сам сазнао касније, објашњавам госпођи судији више пута, ја мислим да сам био јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви мислите конкретно на леш који је видео?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почевши од једног леша, један леш је довољан за вршење увиђаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ конкретније питања, па накнадно нисте прецизирали кад сте то чули да је било више лешева, да ли истог дана или неки други дан?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Истог дана сам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја вас онда питам зашто нисте позвали Призрен да дођу да изврше увиђај и за један леш и за било колико других лешева?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Истог дана сам ја обавестио Призрен да дођу да изврше увиђај. Зашто Призрен није послао истог дана екипу, него је послао наредних дана....

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не за пут, него за центар Суве Реке, за занатски центар?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: За тај леш што ми је показао Бобан, тај леш би највероватније та увиђајна екипа извршила и то, међутим, тај леш је био склоњен, тај леш није постојао ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видели сте га, ви кажете да сте га видели?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Без мог знања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте га видели?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам га видео, али ја нисам чувао леш, нисам био, ја сам се задржао можда 5 минута ту са Бобаном, ја нисам улазио у занатски центар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли вама то нормално да вам, као командиру полиције, да вам се дешавају лешеве и да ви ништа, као да нисте ту, ви сте у пролазу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није нормално, ја сам обавестио....

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није нормално, зато вас то и питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако тужиоче, идемо питања преко председника већа, молим вас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је питање, зашто није обавестио, зашто није тражио од Призрена увиђај и за тај један леш и за све остале?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Увиђај ја прецизирао нисам, увиђај је тражен да се изврши за све лешеве, за све што сам сазнао тамо, највероватније и тај леш што је постојао тамо у занатском центру и ту би био извршен увиђај, међутим, тај леш је склоњен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли то подразумевали да ће се вршити увиђај и за тај један једини леш који сте ви видели?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, међутим, тај леш....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле вам сазнања да је склоњен леш?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сазнања, зато што после када је дошла увиђајна екипа, после тога није постојало тамо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд ви то знате, кад сте ви у конткату били. Откуд знате да није постојао леш?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па знам зато што су грађани почели да причају да је доктор Бобан Вуксановић организовао тамо склањање лешева и да је он склонио тај леш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то сте од грађана чули?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Дабоме. И како да вршим увиђај кад нема леша тамо, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли ишли да проверите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам ишао да проверим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли послали неког од ваших људи да провере, то су опет рекла-казала, значи приче?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не могу као командир полицијске станице да летим на свако место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ви, да ли сте људе послали да виде, ако сте већ дојаву чули да леша више нема, не постоји више леш, неко је склонио, да ли сте послали неког да види, да провери то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не говорим напамет, највероватниј да је неко од мојих полицајаца проверио да тамо нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао то да провери?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам сада, не могу да се сетим у свему томе да се сетим, ко је од полицајаца проверио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, није било толико полицајаца. сами сте рекли да је можда двадесетак било у том времену?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам истог дана....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било уобичајено да постоје лешеви па не можете да се сетите, знате, да ли је уобичајено да сте имали тих дана лешева, па не можете да се сетите или је то био један једини дан кад сте тада видели тај леш?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је тај једини дан када сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте послали?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не могу да се сетим, да ли сам ја послао или је неко мене обавестио, само поуздано знам да је, значи, Бобан Вуксановић организовао територијалну одбрану и цивилну заштиту, то сам касније сазнао и да је склонио тај леш одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било у надлежности његовог, је ли то он могао да уради?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То мене немојте да питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам вас, да ли ви знате је ли он то могао да уради?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не знам да ли је то било његово, тај човек, он се мешао у свим пословима, он је био у стању да се меша тамо где му није апсолутно било потребе и обавеза његова, а он је био испред града Суве Реке командант, он је организовао транспорт, он је организовао утовар, он је организовао тамо та лица која су утоваривала, значи он је то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле ви то знате, да ли ви то видите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Касније сам сазнао, ја сада причам оно што сам касније сазнао, ја сам причао оно што сам тада сазнао, а сада ово што ме питате, ја причам нешто што сам касније сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто нисте ухапсили доктора Бобана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У то време ја нисам могао да хапсим доктора Бобана, нити сам био дужан да хапсим доктора Бобана, има друге службе које хапсе и које прате такав криминал.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У својству командира полиције ОУП-а Сува Река нисте имали то својство да хапсите човека који је...

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У својству командира полиције ја нисам био надлежан, нити сам смео да ухапсим доктора Бобана, нисам имао налог да хапсим доктора Бобана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би био надлежан?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па нека већа дистанца, криминалистичка полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли обавестили?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Шта да обавестим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се понаша, да сте видели убијеног човека?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кога да обавестим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је требало, ако то није било у вашој надлежности.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја неznam кога сам могао да обавестим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијен је човек, како не знате кога требате да обавестите?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Чекајте, да ли сам ја то, да ли сам ја био тамо, па да сам био сигуран да је то Бобан све то тако радио, ја причам да сам чуо да је он то тако радио, и сад ја не могу претпоставке неке да товарим човеку. Сад се то испоставило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли, обратили сте се Бобану и рекли сте му «ваљда знаш шта радиш», тако сте се обратили њему.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то урадио?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што сам видео леш тамо. Зато сам му рекао «ваљда знаш шта радиш», јер сам видео леш тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је урадио?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Видео сам њега ту, видео сам, ту су били и други људи, и он је мени рекао «то је мој посао ти немаш ништа овде». Да вам кажем, ту је територијална одбрана радила за себе, цивилна заштита

радила за себе, полиција радила за себе, сваки је имао своју команду, ја не могу да се мешам у туђу команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Територијалну одбрану хапсе припадници војске, на могу ја да хапсим, има војна полиција, то је друга униформа, како ја могу да хапсим из полиције територијалну одбрану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли онај човек који је на звонику имао неко средство везе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не сећам се, не верујем да је имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад он горе стоји и гледа, како вас обавести да неко напада?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Могуће је да је имао, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, маше, шта, виче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, ако је то био један од пунктова који треба да упозори на напад, на долазак из правца који је описан за полицијску станицу, како вас он обавести ако наиђу ти који нападају?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Највероватније да је имао радио станицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви били у вези са њим?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам био у вези са свима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па када сте тада долазили....

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Радио станица, када се укључи, ја чујем и патролу и тога на звонику и онога у Ђиновце и онога у Топличане, ми сви радимо на истом каналу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објасните зашто нисте звали полицијску станицу да питате шта се дешава. Сад вас ја питам, зашто нисте звали тог човека на звонику да питате шта се дешава, јер он одозго види шта се дешава доле, он је био у близини тога?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да зовем тог човека на звонику. Нисам звао припадника резервног састава да видим шта се дешава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли звали свог заменика или помоћника да питате шта каже тај на звонику шта се дешава.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам звао, оценио сам да нема потребе да зовем. Зато што сам малопре објаснио....

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чујете пуцњаву и оцењујете да нема потребе да зовете?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што сам малопре објаснио да сам очекивао да било ко јави нешто, међутим, нико ништа није јављао и ја сам се смирио, и после тога је престало то, према томе није било потребе да ја

сад дижем, да прозивам тамо, на звонику да прозивам дежурну службу, да прозивам патролу и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је требао то да уради, ако нисте ви који видите да се нешто дешава и као командир полиције, ко је то требао уместо вас да уради?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам оценио да нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је била ваша процена?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је моја процена, јер нико се није оглашавао на радио станици и то је моја процена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, можда по пети пут исто питање. Шта сте то чули, шта се то десило тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо се више понављати?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто се страшно десило, шта се то страшно десило и ко је и на који начин те лешеве склонио, којим камионом, којим људима....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не лешеве, леш?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, он је рекао после је било више лешева, па је то све организовао доктор Бобан, е како је он то организовао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја то говорим што сам чуо касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То вас питам, шта сте то чули?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи ја нисам чуо у моменту, ја сам причао лепо госпођи судији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, то је касније чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али колико је то људи побијено и како је то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам ја, не знам ја бројку, ја сад знам бројку која је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А на који начин су склоњени лешеве? Знате ли то?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То сад знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, онда, кад кажете да је доктор Бобан организовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас тужиоче, објаснио је, не зна, он је то тек касније дознао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, ја не знам то, ја сам то објаснио лепо госпођи судији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако треба поново да објашњавам ја ћу да објашњавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И не знам да ли сам вас ово питао, да ли сте сачинили неки извештај о томе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам сачињавао извештај, јер ја овај, нисам учествовао у свему томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ако можете да питате, колико је тај рештански пут где су пронађени ти мртви удаљен од станице полиције у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна тачно.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А од занатског центра колико је удаљена станица?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Од станице полиције занатски центар, па ја не знам сад тачно у метрима, може да буде негде око 300 метара.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А овај рештански пут је свакако даље?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рештански пут господине почиње од полицијске станице, па се протеже до села Рештана.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Место где су пронађени лешеве на рештанском путу, да ли су даље од полицијске станице него занатски центар?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам да не знам где су били лешеве.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли су његови полицајци обезбеђивали лице места на рештанском путу пре него што је дошла увиђајна екипа?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: И то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Од кога је сазнао, на питање судије Крстајића је рекао да, од прилике колико седам их је било мртвих тамо, од кога је то сазнао?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сазнао сам касније од мојих полицајаца из дежурне службе и полицајаца који су ишли да врше обезбеђење екипе која је вршила увиђај.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је нешто сазнао о резултатима увиђаја, било какав податак?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није моје, нисам се интересовао, јер они извештај подносе, малопре сам рекао, свом старешини.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Од његових људи евентуално, ти који су.....

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Моји људи нису вршили увиђај господине, моји људи су вршили обезбеђење лица места.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А ништа вам нису рекли.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они не улазе у детаље тамо и не врше увиђај.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ја не питам касније, него у то време тамо док се то дешава, да ли је чуо да је било неко ископавање гробница и пребацивање камионима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вам познато нешто, да ли сте у то време чули?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, није ми познато.

Адв. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Кад је то чуо?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То сам чуо касније, а ово све говорим.

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени је рекао да је 25.ог марта послао једну екипу у насеље Бериша тамо где је било седиште ОЕБС-а. Да ли може да нам каже где је, које су то куће, да ли су то ове куће нове које он помиње, да ли је ту седиште ОЕБС-а било?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не знам чија је кућа тачно, али знам да је то била једна већа кућа, бела кућа где је боравила мисија ОЕБС-а, у тој кући, то је нова кућа.

НАТАША КАНДИЋ: То је значи оне куће које помињете?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, то је нова кућа где је ишла ова група да тамо провери за тај локатор и све то.

НАТАША КАНДИЋ: Само да утврдимо, значи то су оне куће које сте помињали, нове куће Бериша на рештанском путу.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Све су нове куће на том рештанском путу, на том делу све су нове куће, значи ту када сам ја дошао да радим ниједна кућа није била, све су нове куће, значи нова градња.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су то те куће из којих су изведени бројни чланови породице Бериша, неки изведени, а неки натерани да иду према занатском центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није уопште у том смислу говорио, њему то ништа није познато?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, конкретно, значи он нема сазнање?

НАТАША КАНДИЋ: Где је било раније седиште ОЕБС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Седиште ОЕБС-а мислим, колико се ја сећам да је било у Широко, насеље Широко, Сува Река, у хотелу «Бос».

НАТАША КАНДИЋ: Ко је власник хотела «Бос»?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Власник хотела «Бос» је Нишевић, е сад, ко од Нишевића ја не знам, углавном породица Нишевић, а да ли је то та иста мисија била или нека друга, мени то није познато, касније су они напустили, колико је мени познато, тај хотел и разместили се по приватним кућама у Сувој Реци.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли говорите Нишевићу, овде оптуженом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је породица Нишевић?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам породица Нишевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте објашњавати. Мислите да ли породица оптуженог?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли породица оптуженог Нишавића.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, не знам да ли је то његово, знам да је од породице Нишевић.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете тачно да нам кажете, на ком том месту ви видите Бобана Вуксановића.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли могу да објасним на ком месту.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да кажете које је то место?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам тачно објаснио, значи преко пута занатског центра је зграда Скупштине општине, ја када сам дошао, зауставио сам се код зграде Скупштине општине, значи на главном путу и тада је мени доктор Бобек Вуксановић пришао из занатског центра и дошао до мене, до пута.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је он удаљен, јесте ли ви у аутомобилу или сте изашли из аутомобила?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу тачно да се сетим, могуће је да сам изашао из аутомобила, али сам био поред аутомобила сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли вас он види па креће према вама.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Колико, на којој удаљености је он од вас.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам сада, не могу то сад тачно да знам на којој је он удаљености био, он је био можда тамо негде, на десетак, петнаест, двадесет метара на улазу од занатског центра.

НАТАША КАНДИЋ: Ви онда видите занатски центар, ви видите....

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ту се види само чеони део занатског центра, не види се тамо даље, јер то су ипак, има тамо те просторије, те радње које су увучене и шта ја знам. Види се само улазни део.

НАТАША КАНДИЋ: Испред центра постоји плато, види се све, кад гледате од Општине види се?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Госпођо ја сам тамо живео ја вам говорим како је, а ви ако сте тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, јесте ли ви видели то тело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је на то питање.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам одговорио на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Где тело стоји?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на шта.

НАТАША КАНДИЋ: У односу на њега.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам једно двадесетак метара од мене у правцу занатског центра.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли ви видите то тело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, немојте.

НАТАША КАНДИЋ: Онда значи види цео тај простор испред пицерије и занатског центра, не може другачије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тако рекао да је видео то?

НАТАША КАНДИЋ: Пицерија је молим вас у занатском центру, и он то врло добро зна?

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Ја се извињавам, овде се импутирају неке ствари које сведок уопште није рекао, сведок није рекао да је видео пицерију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није спомињао пицерију, то је тачно?

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је....

он то врло добро зна.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Немојте, измишљају се ствари, па се пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно је објаснио где је видео тело, молим вас, тачно је објаснио, не можемо га ми сада натерати да каже да је видео нешто што није видео, ако он каже да је тако, да је само то, да је видео само леш, даље да ништа није видео. То је његова одбрана. Молим вас, немојте, видите да реагујем, немојте уопште да упадате овако, стварно нећу то дозволити. Не можете, молим вас, видели сте да сам одмах одреаговала, молим вас немојте тако да упадате. Нисам вам дала реч.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је вас навело да ви будете, да се обратите Бобану Вуксановићу тим једним тоном који се мени чини да се користи кад неко ради нешто што није у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тако питање, тоном. Реците шта конкретно?

НАТАША КАНДИЋ: Он каже Бобану «Бобане ти знаш шта радиш», то је нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање.

НАТАША КАНДИЋ: Питање, зашто се он обраћа тим тоном, тим речима Бобану, као да нешто није у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То може, зашто тим речима, не тоном, него зашто тим речима, зашто сте му то рекли «знаш шта радиш» то сам вас и ја била питала, шта сте мислили, зашто. «Знаш шта радиш», шта је по вама деловало да је урадио?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што ми је показао леш и када сам видео леш, значи нормална је моја реакција била да питам «мислим да знаш шта радиш», значи одреаговао сам у смислу, није ми било пријатно што сам видео леш тамо који ми је показао у занатском центру.

НАТАША КАНДИЋ: Он вам је такође показао ознаку УЧК. Зар то није био знак да се нешто страшно догађа, да вас је напала УЧК, да је ушла у град, зашто бисте тако реаговали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте помислили на то, да можда има ту неког припадника УЧК?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Бобан Вуксановић када је мени пришао, док ми је то говорио, он је из цепа извадио ознаке ОВК које се стављају на капе и на рамена, дајући ми, највероватније, ја сам га тако разумео, дајући ми до знања да се ради о припаднику ОВК који је био убијен тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте онда предузели, значи постоје неки припадници ОВК ту, јесте ли предузели нешто?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам имао времена да предузнем, ја вам говорим да сам, да нисам имао времена да предузнем.

НАТАША КАНДИЋ: Када је пришао и када му је Бобан Вуксановић показао тело, је ли он био сигуран да је то мртав човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је видео леш, сад да ли је сигуран, видео је леш, то је све што је он видео?

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, да ли вам је било логично да због тог једног леша буде ту цела територијална одбрана, цивилна заштита, како то....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао ниједног тренутка да је била цела територијална одбрана, није рекао, били су припадници цивилне заштите, шта то подразумева цела територијална одбрана?

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је територијална одбрана, цивилна заштита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је припаднике.

НАТАША КАНДИЋ: Вуксановић је командант града, значи он је, рекао је....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је припаднике цивилне заштите и територијалне одбране, значи не можемо питање – целе, питајте колико је било људи ту, припадника.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, колико је било припадника територијалне одбране и цивилне заштите у том тренутку.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу да знам, кажем вам, ја сам био уплашен, нисам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то је одговор.

НАТАША КАНДИЋ: Како се територијална одбрана креће градом, да ли иду пешке или имају неки камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како их ви видите, видите ли како се они крећу, у неком возилу, камионом, путничким возилом?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ту, на том месту, они су били без возила, пешице, нормално.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је уобичајено да територијална одбрана се креће пешице.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па нормално је да се креће територијална одбрана, они нису ни имали своја возила, то је ратно стање, значи сви су обукли униформе, неко је обукао униформу територијалне одбране, неко је обукао униформу цивилне заштите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било седиште територијалне одбране, је ли било неко одређено место, где су они били?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они су имали више седишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно ту у граду?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Главно седиште зграда територијалне одбране се налазила иза зграде Скупштине општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Од зграде Скупштине општине можда једно 20 метара иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите ли да је било потребно неко возило?

НАТАША КАНДИЋ: Па мислим да се, нарочито у рату, ако се позове нека формација, да они крећу возилом, да не трче по граду, нарочито у овој ситуацији када је нађен припадник УЧК, молим вас, да они сада крећу пешке, неуобичајено је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његово виђење, немојте тако.

НАТАША КАНДИЋ: Хоћу да се вратим на овај 25. март када ви шаљете екипу након обавештења од Нишавића да се у бившем седишту ОЕБС-а налази неки локатор. Да ли ви добијате извештај о томе шта су они нашли и шта су они то предали, што ви кажете ЦД и нешто су предали. Да ли ви имате тај, да ли сте добили, тражили и добили тај извештај.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, јер то је на захтев радника ДБ и он је то преузео одмах тог дана, одмах после тога, тако да ја те предмете нисам ни видео.

НАТАША КАНДИЋ: Вама се радник Државне безбедности обраћа, али сте ви послали екипу из ОУП-а. Да ли је екипа ОУП-а одговорна Државној безбедности или је одговорна вама?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Одговорна је мени, она је, ако ја нисам ту, није неко од старешина, одговорна је дежурном у дежурној служби, значи вођи смене и вођа смене организује службу. Највероватније, рекао сам малопре да је то преко дежурне службе предато раднику Државне безбедности и ту нема ничега спорног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ви нисте ту, ко је уместо вас, је ли ту помоћник?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Уместо мене је помоћник, ако није ни помоћник ту, онда је дежурни, дежурни води полицијску станицу. Па нормално је да....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање да је можда помоћнику нешто саопштено у том смислу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Само да објасним. Старешине имају своје радно време, после тога преузима вођа смене дежурне службе, он организује посао, он испраћа на смену људство, он дочекује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ви нисте били присутни тада, да ли је евентуално ваш помоћник био присутан, да ли имате сазнања, да ли је он добио неко такво сазнање откуд, да ли су пронађени локатор или нешто?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, ја мислим да није ни он, могуће да није ни он био ту, него да је то вођа смене преузео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био дужан да вас извести ако је добио такво сазнање?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Вођа смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ваш помоћник?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кажем вам, помоћник није, није се мешао у томе, не знам да ли је он уопште упознат око тога, ако говоримо о претресу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ви добили неки податак....

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим вас судија, само једну ствар. Већ други или трећи пут се овде инсистира да је овај налог оптужени дао 25.ог да се изврши претрес. Можемо да погледамо транскрипт где он тврди да није сигуран да ли је 25. или 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је рекао, то је тачно?

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Немојмо да инсистирамо на датуму, а ово је већ други или трећи пут да се инсистира да је 25. а не знам због чега, али он није сигуран да ли је 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То стоји у транскрипту.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Стоји, он стално одговара на питања, 25. онда остане 25.

НАТАША КАНДИЋ: У циљу разјашњења, према оптужници, чланови породице Бериша су убијени 26.ог, да ли сте тог дана, када су они убијени, дали налог....?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић, он не зна када су они убијени?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ако каже није 25.ог, да ли онда тог дана када су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, не може то да му буде неки параметар, јер он не зна да су они тог дана убијени?

НАТАША КАНДИЋ: Мене занима да ли он добија неку усмену, усмени извештај о томе шта се догађа тамо у кућама Бериша за време тог претреса и сазнаје нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био претрес, колико сам ја схватила те куће, где вам је указано, је ли тако, је ли то био претрес само те куће где вам је указано или је у више кућа претрес вршен?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Те куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те куће?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то иста кућа из које су, из које потичу они чланови породице Бериша који су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате која је то кућа.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро?

НАТАША КАНДИЋ: Питање, да ли можете да нам опишете шта ви радите као командир полицијске станице, која су ваша задужења, где се ви крећете.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На самом почетку је објаснио?

НАТАША КАНДИЋ: Али када се догађају, на пример 25.ог, 26.ог, данас је поменуо породицу Кучи, да ли може да нам каже шта се догодило са породицом или браћом Кучи. Он је малопре поменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим вас, немојте уопште постављате, нема никакве везе, он је као пример дао?

НАТАША КАНДИЋ: Како нема, има везе, он је данас поменуо породицу Кучи. Па ја га питам да ли може нешто да нам каже.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА КРСТАЈИЋ: Молим вас, ја морам да интервенишем, већ пола сата слушамо. Колегиница, председник већа је заиста концентрисана и потпуно разумем што не примећује и не чује неке ствари, и зато је ово све тако замишљено, да јој ми мало помогнемо. Колеге браниоци, ја вас молим, да на тај начин не комуницирате ако желите, укључите микрофон, тражите реч да вам се одобри и онда реците, ако добијете од председника већа право да говорите. Ви све време говорите и коментаришете на свако питање. Колега, мислим пре свега на вас, а и колега Ђурђић је прокоментарисао, дакле ову моју интервенцију прихватите заиста најдобронамерније, не можемо тако, не можемо на тај начин радити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли оптужени може да нам каже да ли је то једини тај случај убиства тих седморо-осморо на рештанском путу за који он зна или је било и неких других случајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам за други случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само за тај случај.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једно ми је питање остало, можда нам помогне. Кад је била прича о оном затворенику, питали сте да ли је било притворених лица у станици полиције, па је окривљени покушао да нам објасни, ја то нисам разумео, када су у питању политички онда с њима разговарају људи из Државне безбедности, а кад нису онда разговарају полицајци. Е сад, хоћете то да нам објасните, о чему се ради, па сте ви рекли «не знам да ли је био политички» или сте ви били сигурни да није било никога или је можда био неки политички, па с њима разговарали из ДБ-а, то ми је остало нејасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да уопште није било притвореника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево, да га питамо.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можда није место да ја интервенишем обзиром да није мој брањеник, али имајући у виду специјалност уваженог колеге тужиоца и политичке одреднице свега онога што се догађају, ни у једном тренутку овде окривљени Репановић није рекао политички, употребио је термин политички криминал, и немојмо му подметати, ово је већ четрдесети пут, ја уредно слушам, извињавам се судији Крстајићу са моје стране ако сам нарушио ред, али и госпођа Кандић и господин тужилац, предмет изгледа чињенично не знају најбоље. Када се буду упознали са чињеницама.....

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, молим вас хоћете ли да га зауставите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, молим вас, немојте тако упадати и такве коментаре давати, то вас ја овако, стварно хоћу да вас замолим да се тако не понашате. Следећег пута, само да вам кажем....?

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја нисам никога увредио, ја се извињавам.....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете рећи да неко није упознат са предметом, чињенично да није упознат, не можете тако рећи?

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Али да постављају забрањена питања и да дају констатације....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја реагујем, а не ви. И ја реагујем све време, ако су питања усмерена у погрешном правцу, према томе?

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Извињавам се, ви сте више пута реаговали оправдано, али верујте ми да сте пуно пута пропустили неке ствари које су ушле у транскрипт и колега Ђурђић је то одлично приметио, улази у транскрипт нешто нашта се изјашњава оптужени као констатација, као да је сам он изговорио, то је специфичност овог начина вођења записника, па вас молим да и на то обратите пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, поставио сам питање, смисао ових упадица није да се....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте објашњавати молим вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћу да објасним, управо је смисао то да се скрене пажња на нешто што није важно и да се, знамо се ми одавно и тај покушај увреде неће успети наравно. Овде је постављено питање и окривљени га врло добро разуме и хоће да одговори и нема потребе да ви постављате, да га поново питам, кад је човек то добро разумео и хтео да одговори па га је прекинуо адвокат.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам, сад сам изгубио концепцију, молим вас да поновите питање, шта Кучи, не разумем шта Кучи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објашњавали сте, кад су неки политички, тако сте рекли, да ли политички криминал или политички, употребили сте тај израз.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам политички криминал, нисам рекао....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, тачно то сте рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не видим разлику у чему је сада, политички или политички криминал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите на конкретно питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То нам објасните, кад је у питању тај политички криминал, па с њима разговарају људи из ДБ-а, а ко приводи те људе који су политички криминал.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Приводе, може да се деси да приведе и полицајац, али приводе и радници Државне безбедности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви онда о томе обавештени?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја нисам обавештен и рекао сам да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, да ли би требали да будете обавештени, ви сте рекли да није било притвореника?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако га приведе радник Државне безбедности, апсолутно не треба да будем обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би га привео, где би га конкретно привео?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Радник Државне безбедности приводи у својој канцеларији и обавља разговор у својој канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли га приводи у својој канцеларији?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нормално он у својој канцеларији обавља разговор. Ако после тога треба да то лице задржи или да буде ту, он може да се обрати дежурном полицајцу доле, у дежурној служби и да му каже да обрати пажњу на лице, док то лице не буде спровео у....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да обрати пажњу, где ће то лице да се налази?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Може да се нађе ту, зависи, ако треба да се притвори он га води у СУП Призрен и тамо се притвара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ви сте нам мало показивали како су просторије размештене, ви сте имали притвор, да ли би могао у те просторије да приведе лице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Решење о задржавању лица могу ја као командир да донесем и оно може да буде задржано у то време, колико је било, ја не могу сада да се сетим, то је другачији био закон о кривичном поступку, а ако радник Државне безбедности, то никакве везе нема самном да ја доносим решење за такво лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говоримо о решењу, него где приводи, где може да приведе, друго је где се обавља разговор, где ће да га приведе, у коју просторију?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он може да га приведе код дежурног ту и да каже да чува лице док...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да га сачува?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па највероватније у притворској просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не мора да буде у притворској, може да му каже, нека буде у ходнику, «сачувај на лице, припази на лице» да не буде притворено лице апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може ли и у ходнику да буде то лице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Може, значи не ради се о притворенику, ако буде у притвору онда мора да буде донешено решење о притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да га сачува, рецимо....?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Само мало, ако буде приведено лице, оно се не ставља аутоматски у притвор, него буде ту уз присуство полицајца у ходнику у некој канцеларији, он чува то лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи постоји могућност да буде на ходнику?

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Прво да се извиним што сам упадао у реч, али из оправданих разлога, пре свега сматрам да Тужилаштво поставља забрањена питања и увредљиве садржине. Тоналитет а и подсмех на одређене одговоре јесу увредљиви и за мене, а наравно и за окривљеног који одговара на питања. Ви сте допустили да пар пута он постави забрањена питања, од 10 питања, можда 3 прођу некажњена, а свако забрањено питање ја мислим да повлачи са собом да за следеће Тужилаштво добије опомену па и да се казни, и казна је предвиђена Закоником о кривичном поступку. Ја се извињавам, ја више нећу да упадам у реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то мислите да је било недозвољено питање, то ви можете да мислите, али ако је суд дозволио да се постави такво питање,

значи да је суд нашао да то није недозвољено питање, ви можете да уложите приговор, да кажете да се не слажете са таквим питањем а ту је веће које ће одлучити да ли ће дозволити да се постави питање или не, или одговор, питање може, а да ли ће одговорити?

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ако од 10 питања, на 7 кажете да нису дозвољена...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ваша примедба и то ћу схватити као примедбу, али нећу толерисати овакве упадице?

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ја се слажем, али располажем само једном чињеницом, од 10 питања 7 није било дозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете питање да поставите ако имате?

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Наравно да имам и поставићу питање. Ако би могао 2. окривљени да каже, који је најсложенији задатак на који је послао своје полицајце?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Који је најсложенији. Па ја у то време нисам имао неке сложене задатке, ето то су били моји најсложенији задаци, значи да иде ауто патрола, пунктови, село Ћиновце, овамо Топличане у то време, ето те послове, редовне послове су такорећи радили, никакве посебне задатке и обавезе нису имали.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли знате можда када је погинуо доктор Бобан.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу да се сетим тачног датума, он је погинуо негде касније, ја мислим после два месеца, знам место где је погинуо, погинуо је на путном правцу....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно је, немојте одговарати, само конкретно одговорите.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: По систематизацији радних места, колико је људи било предвиђено за рад на радном месту које је обављао сведок Велибор Вељковић.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Једно радно место.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: А колико је људи обављало тај рад?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Двојица.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Због чега?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што Вељковић Велибор није могао да испуни тражене обавезе и задатке, па сам морао да ангажујем и другог полицајца који је пре њега радио те послове, и остао је и накнадно да ради да би могао да заврши те послове, јер он није био у стању да заврши те послове.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Како није био у стању, у ком погледу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није био у стању зато што Вељковић Велибор је била лтаква особа која почне једну ствар, ја ако му кажем да

ради једно, он ради друго, кад му вратим то, он опет мени каже да није то тако, тако да сам био принуђен више пута да му враћам исту ствар да понавља и да завршава и тако сам имао проблема са њим што се тиче те станичне евиденције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да убацим, зашто сте онда држали таквог човека на том месту ако није испуњавао обавезе, поготово, значи неке ванредне су околности, ратно стање?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што, ја говорим, он је, непосредно пре рата, није пуно радио на тим станичним евиденцијама, кратко је радио и рачунао сам да ће у међувремену да научи нешто, међутим, после је кренуо рат и ето тако се завршило.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Могу ли да наставим? Да ли је ваш крим. техничар имао адекватну опрему за вршење увиђаја?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Колико је мени познато крим. техничар је имао само фото апарат и још неку додатну опрему за отиске прстију, за тако нешто, прашак и оно, а камере и неку другу опрему није.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Последње питање. Да ли сте ви познавали можда Марјана Краснићија?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, то је полицајац који је једно време радио самном, он је касније отишао у пензију, радио је у саобраћају, сад не знам где је, знам га одлично.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

Адв. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли сте 26.ог уопште сретали Нишавић Милорада?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 26.ог....

Адв. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Јесте ли се састајали са њим?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Могуће је да сам га видео у јутарњим сатима, значи оно кад сам отишао на посао и он када је дошао, после тога сигурно га нисам виђао.

Адв. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, има ли још питања?

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, само два кратка питања. Ви сте се већ изјашњавали, али хоћу да појасните то. Да ли вам је икада овде присутни 1. оптужени Митровић издао било какво наређење и да ли је могао да вам изда било какво наређење?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господин Митровић није мени могао да изда никакво наређење, нити ми је било када издао било какво наређење.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте ви могли да издате наређење некеме из његове јединице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Апсолутно, апсолутно и то је искључено да ја могу да издам наређење његовој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Апсолутно не.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Апсолутно не.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала, немам више питања.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Мене интересује судија, какве су униформе носили полицајци у ОУП-у Сува Река?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, плаве униформе, објаснио је?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Објаснио сам, али ћу поново, значи плаве маскирне, припадници који су били у Сувој Реци, а припадници вода ПП они су носили зелене маскирне.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Да ли се дешавало да нека лица која нису припадници полиције носе полицијске униформе?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Дешавало се и то да неко има такву униформу и да обуче такву униформу, да самовољно носи.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Да ли се дешавало да та лица која самовољно носе такву униформу, учествују у акцијама полиције?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У акцијама полиције не, а нешто самовољно мени то није познато.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Интересује ме, када сте спомињали доктора Бобана, рекли сте да је био у униформи, каква је била СМБ или маскирна?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Колико је мени у сећању, ја мислим да је имао јакну маскирну, не знам сада, мислим да је маскирна.

Адв. МИЛАН БИРМАН: А остали припадници територијалне одбране које сте видели испред занатског центра, како сте навели, како су они били одевени?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Различито, неки су имали маскирне, неки су имали оне СМБ класичне.

Адв. МИЛАН БИРМАН: А сви су били у униформи ако разумем?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Било је и цивила ту.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Да ли се дешавало да припадници полиције икада издају наредбу припаднику територијалне одбране да било шта раде.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Никада се то није десило, нити може да се деси да припадник полиције изда наредбу припаднику територијалне одбране или обрнуто, припадник територијалне одбране, може да се деси ако има неки посебан утицај и да утиче на некога, али у оном правном смислу не.

Адв. МИЛАН БИРМАН: А у односу на нека друга лица која нису припадници полиције, да ли је и њима изрицана било каква наредба, па припадници рецимо ДБ-а итд. да ли су од стране полиције, ви сте

командир били, да ли сте ви упућивали те наредбе или преко своје командне структуре, неке ко није припадник полиције?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не сигурно.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Хвала, немам више питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања, изволите?

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја бих хтео да поставим Радојку Репановићу питање које сам поставио малопре окривљеном Митровић Радославу. Да ли је по његовим сазнањима у време НАТО агресије на нашу земљу, постојао у полицији какав став о томе да се припадницима полиције друге националности не може омогућити учествовање у борбеним дејствима нити у претресу терена. То је моје питање?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, то тако није постојало, сигурно није.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Да ли сте ви знали за такав став?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Чим ми нико није наредио да то буде спречено, логички је да су они могли да учествују сасвим нормално као и сви остали полицајци.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро. Реците ми ко је у вашој полицији вршио, односно реците судском већу, разнос хране и осталих потрештина вашим јединицама на положајима и одељењима истуреним ван Суве Реке, ко је у вашој полицијској станици обављао те послове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то патрола?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам, то су ауто патроле, једна од ауто патрола био је и Папић Рамиз и он је често ишао и носио храну на тим положајима.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Везано за ово питање, преко судског већа бих поставио питање. Да ли је окривљени Рамиз Папић возио и у случајевима, превозио истражног судију и крим. техничара у случају ако би се десило неко кривично дело па су они морали да излазе на лице места, да изврше увиђај, да ли је у оквиру његових послова био и тај задатак?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, поред осталих обавеза и задатака, имао је и то. На пример, дође у ситуацију да треба да се пребаци екипа, обично возач ауто патроле пребаци екипу на лице места да се изврши увиђај.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Обзиром да је било ратно стање и да је велика количина бомби пала на територију Косова и Метохије, да ли сте имали неког посебног у вашој јединици, полицијској јединици ко би вас обавештавао о томе или ко би излазио на лице места да се види где је то пало, каква је штета причињена и све везано за такве догађаје?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Опет се враћамо на ту ауто патролу, која је била за такве послове, ако бих неког ангажовао да оде на лице места, значи опет та ауто патрола би отишла тамо да види на лице места.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Да ли и Папић Рамиз?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Међу осталима и Папић Рамиз.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Да ли, онда можемо да изведемо неки закључак, да је Папић Рамиз тих дана и тих догађаја, углавном био ван Суве Реке, радећи те теренске послове, из вашег сазнања нормално?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Био је ван полицијске станице, био је и ван Суве Реке сигурно, ишао је на тим местима где се дешавало то, ишао је тамо на тим тачкама где су били полицајци и тако.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Мене само још једно питање занима, ако можете да одговорите на њега, преко судског већа ћу га поставити. Да ли је икакву командну могућност имао Рамиз Папић, да ли је он било шта могао да нареди, да се претпостави некоме у оквиру ваше полицијске јединице?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Папић Рамиз је обичан полицајац и он нема такву могућност нити је био вођа патроле, да би могао у самој патроли некоме издао одређени задатак.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Значи чак ни у самој патроли није имао никакву...?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није имао, сигурно.

Адв. ДРАГАН ПАЛИБРК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате ли ви питање да поставите неко.

Адв. ГОРАН ФОЛИЋ: Хтео бих да питам само, што се тиче те ауто патроле, какава је била хијерархија у ауто патроли, ко је руководио ауто патролом?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ауто патролом руководи вођа ауто патроле, он има помоћника, вођа патроле обично буде активан полицајац и још два пратиоца буду резервни полицајци, говорим у време када је кренуло НАТО бомбардовање и време рата.

Адв. ГОРАН ФОЛИЋ: Што се тиче полиције која је била у резервном саставу, да ли је она прошла неку редовну обуку да би могла да обавља те делатности?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Они нешто посебно нису имали неку организовану обуку, имали су повремено нека гађања, у том смислу, иначе нешто специјално, неки курс или нешто, нису имали.

Адв. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли то значи да су они били у обезбеђењу редовног састава полиције односно ауто патроле?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам малопре, да што се тиче у погледу овлашћења имају иста овлашћења, међутим обично ти припадници резервног састава никада не предузимају мере пре активног састава, припадника активног састава, значи прво почиње тај вођа патроле, његов пратилац, а онда резервиста.

Адв. ГОРАН ФОЛИЋ: Почели сте да причате о доктору Бобану, да сте нешто касније сазнали шта је он радио. Објасните ми вашу реченицу кад сте рекли да се он меша у све, само мало да опишете доктора Бобана?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па кад сам рекао, то је био такав човек који је био у стању чак и да изда неко наређење поједним људима, такав је човек био, могао је, умео је са људима, да се наметне људима, чак и да нареди и да каже, да изврше неке задатке што не би требало.

Адв. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је он имао ауторитет да наређује?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он је имао ауторитет, имао је ауторитет јер је био једно време и председник Општине, имао је ауторитет, у то време је био командант града, највероватније да је имао ауторитет чим је био командант града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је могао да нареди?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тим припадницима територијалне одбране или цивилне заштите или тако нешто.

Адв. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је могао то да нареди лицима која су из Суве Реке, која су га знала ко је и шта је или пак свима?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ту су била махом лица из Суве Реке, он је највероватније само тим лицима могао да нареди, верујем да је могао да нареди неком са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још, изволите.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Шта се тих и тог дана дешавало у Сувој Реци, ко је контролисао ваздушни простор, ко је контролисао сам град и да ли је било наоружаних група ОВК које су деловале у цивили.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Што се тиче ваздушног простора, то мени није познато, ја то не бавим се том теоријом и не знам ко је штитио ваздушни простор, највероватније наше ваздухопловство је штитило ваздушни простор, а што се тиче самог града, значи штитили смо ми, припадници полиције, полицијске станице Сува Река, што се тиче самог језгра града, ван града ту комуникацију што сам набројао, ето то је тих дана што смо ми радили, што смо штитили.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је отворана ватра на саму полицијску станицу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте раније пре почетка бомбардовања, ја мислим у два наврата са тог рештанског пута, у пролазу из возила је отворана ватра, два пута.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је тих дана полицијска станица била посебно обезбеђена у смислу да су стављени неки цакови као заклон и да су на прозорима стављени панцири, заштита од снајперских дејстава.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тачно је, прозори који гледају према рештанском путу и према главном путу, на прозорима су стављени панцири из безбедносних разлога.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Судија вас је малочас питала и други су питали. На којој удаљености се налази полицијска станица од тог рештанског пута, гледано праволинијски, и питање, да ли је та деоница у зони дејства пешадијског наоружања. Да ли са рештанског пута може да се дејствује?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Од саме полицијске станице, значи одваја се рештански пут гледано према Призрену са десне стране, значи одваја се пут, то је рештански пут, ако тај пут наставите даље, тачно би се ишло према полицијској станици. Нормално је да је то, значи, само главни пут се пређе, то је рештански пут, све је у домену пешадијског наоружања.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је у занатском центру седиште неке албанске политичке партије?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам вас разумео.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је у занатском центру, о коме смо расправљали и који смо описивали, било седиште неке албанске политичке партије?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да било је, ја не могу тачно да се сетим, мислим Демократска странка, како беше ЛДК, била је, имала је седиште у занатском центру, тачно канцеларија где им је била не знам, али знам да је била у том занатском центру.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Господине командире, да ли је полиција вршила претрес тих објеката и да ли је у тим објектима пронађено неко аутоматско оружје, ради се о неколико аутоматских пушака и сличном наоружању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате то сазнања да је нађено неко оружје?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам, немам сазнања. Када мислите пре рата.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Пре критичног догађаја и тих дана.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу да се сетим, могуће је да је то радила, опет да вам кажем, обично такве претресе не радим ја, полицијска станица то је мала организација, такве претресе ради Секретаријат Призрен, значи крим. полиција и могуће је да су радили такав претрес и да су нашли, тако да највероватније полиција то сама није радила или Државна безбедност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви никада нисте вршили претрес?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ја од када сам командир, ја не, мислим самовољно са мојим људима.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Обезбеђење тог простора.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Обезбеђење простора, па да.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Следеће питање. Ми смо овде спомињали да су снаге Државне безбедности пронашли неке локаторе. Да ли је у близини био и неки сателитски телефон и да ли је исти пронађен тих дана.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не могу сад тачно да се сетим, било је сателитских телефона, то су користили те групације наоружаних албанских терориста, они су користили те сателитске телефоне и било је тих телефона, то је опет Државна безбедност узимала тамо код себе, тако да ја ту не могу нешто детаљно да вам кажем.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи ли то да су сви, то наоружање, ти локатори и ти телефони пронађени у близини полицијске станице, у том делу града.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, судија....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта хоћете тиме да кажете?

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Па да нам то потврди, јер се читав догађај догађао у том простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас он је дао објашњење, све је објаснио.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Пронађено је у кући тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је објаснио?

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Идемо даље. Малочас сте изјавили да вам је доктор Бобан показао неке значке односно легитимације ОВК, значи ли то да је доктор, да ли постоји могућност да је доктор Бобан том приликом био и нападнут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако поставити питање, не можете тако.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати док вам не дам дозволу?

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Следеће питање је. Да ли сте ви било какво противзаконито наређење издали вашем полицајцу Слађану Чукарићу.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Никада ни Слађану Чукарићу ни једном полицајцу нисам издао незаконито наређење.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи ли то да су сва наређења и све наредбе које су ишле од вас према Чукарићу биле по Закону.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, све наредбе су биле по Закону.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: И још једно питање. Приликом одласка патроле ви сте тој патроли издавали наређења, је ли тако.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тој патроли сам дао задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Питање је следеће. Да ли обавезно свака патрола по обављеном задатку сачињава патролне листове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји уопште патролни лист?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Постоји патролни лист, за време рата нису постојали патролни листови, нису се писали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у то време нису постојали патролни листови?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не. Писали су посебан извештај на обичаном папиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, објаснили сте.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А да ли су писани било какви извештаји.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Писани су извештаји по повратку из службе.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи то је служило уместо патролног листа, ако сам вас разумео.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су сви ти извештаји по линији рада презентирани надлежним старешинама, вама, начелнику ОУП-а, начелнику Секретаријата, информације, белешке, дневник догађаја и све то.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ти извештаји рада иду код дежурног, полицајца у дежурној служби, вођи смене, он комплетира те извештаје и ја добијам комплетан извештај за тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је то онај дневник догађаја или не.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Од прилике то је дневник догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би то било.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, из дневника догађаја се преноси на ово, и буде извештавање према Секретаријату и даље.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да појаснимо, тај патролни лист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте спомињати патролни лист, не постоји патролни лист у то време, значи извештаји су постојали, али не као патролни лист.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Званично, нико није укинуо у ратном стању постојање....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фактички нису имали патролни лист. Конкретно поставите сад питање.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Моје питање је следеће. Да ли је Слађан Чукарић неки специјализовани полицајац.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам, ја Слађана Чукарића најмање познајем од полицајца, никакав он специјализован полицајац није, видим у оптужници да му намећу да је вођа сектора, што је немогуће, што знам да није могуће, да је вођа сектора нити је могао да буде вођа сектора у Сувој Реци, јер вођа сектора то је већ старешина на одређеном сектору.

Адв. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала лепо судија, немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још од бранилаца неко питање, изволите.
Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Ја бих се вратио на 25. март. Колико сам вас разумео, ви сте чули на радио станици да је било неких активности полицијских и војних снага, јесам ли вас добро разумео.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам то рекао да сам ја чуо преко радио станице да је било.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Да ли вам је познато, да ли је било активности полицијских и војних снага 25. марта.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не могу тачан датум да се сетим, али рекао сам, да сам био обавештен да ће бити у том делу тамо акције војних снага и полицијских снага.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Како сте обавештени.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Обавештен сам од стране Секретаријата из Призрена, значи начелник полиције ме је обавестио да ће бити тамо, а сад ко ће да ради тамо, то ја нисам знао.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: На ком правцу су била дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Правац рештански пут према селу Рештане.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Да би се дошло до рештанског пута, како се долази на рештански пут.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На рештански пут се долази од полицијске станице и од полицијске станице се одваја рештански пут и иде даље.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Да ли вам је познато, пошто су морале те јединице, које јединице су прошле туда рештанским путем, да ли вам је познато.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, није ми познато.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Та јединица која је прошла, а не знате која је, да ли је било неких дејстава рештанским путем тог дана, када је кренула та акција, без обзира на датум.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није ми познато, не знам.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Реците ми, да ли вам је познато да је Јовановић Ненад одсуствовао из Суве Реке од прилике три дана.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Познато ми је, Јовановић Ненад је био одсутан све до 26.ог ујутру.

Адв. ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Хоћете ли само рећи, знате ли разлог који је.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Знам разлог, он је тада добио сина, у болници у Призрену, ишао је тамо, имао је неке проблеме са синчићем и остао је тамо и тражио је дозволу од мене да остане, тако да је дошао тек 26.ог ујутру на посао.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ко је вршио, кад кажете «ја сам вршио распоред», да ли сте вршили распоред и сталних полицајаца и резервних.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Распоред се прави јединствен.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Даље бих вас питао, кад сте говорили о оним пунктовима који су били у Сувој Реци, да ли је код неког резервоара за воду било пунктова полиције.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Било је, било је, али је то било пре 25.ог, 25.ог одатле ја мислим да је повучен део полицајаца и пребачен у Ђиновце, а код резервоара преузела је територијална одбрана.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Даље бих вас питао, за ову притворску јединицу, ви када сте говорили о станици, рекли притвор је овде. Хоћете ли нам рећи која лица могу да буду формално правно у тој просторији коју ви зовете притвор. Почели сте нешто па сте прекинули.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Која лица могу да буду притворена. Па могу да буду притворена лица ако се стекну услови законски да се одреди полицијски....

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да вас питам. Да ли се код вас издржавао притвор у станици милиције.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не. Притвор се издржавао у Призрену. Ту се накратко задржи лице, можда сат-два док се организује да се пребаци лице у Призрену, лице се ту не задржава.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи та просторија коју сте ви назвали притвор, значи то је просторија само за задржавање сат-два и онда би се проследило то лице у Призрен.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Она јесте као притворска просторија, тако је и урађена, али лице се не задржава ту, него се лице пребацује у СУП-у Призрен где су услови притворски бољи, где има храна, ја ту немам храну, не могу да држим лице ту, да немам храну да га храним 24 сата.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли би могли да ми кажете, тих дана, 25. 26. 27. март, да ли је било неких посебних активности ваше полиције.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Друго бих вас питао сада. Ко вам је наредио и када да измештате полицијску станицу, је ли то стигло неко наређење одозго или је то ваше наређење било односно начелника.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је у договору са начелником полиције и по неким претпоставкама да може доћи до напада на полицијску станицу, као и на свим другим местима, тако и ја сам урадио, значи изместио сам своју полицијску станицу на другу локацију, ако треба да причам које су локације, ја могу да кажем.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, само ми реците када је био тај разговор око измештања.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У почетку рата је био разговор.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: У почетку или кад.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Пошто је кренуо рат, након тога је био разговор о дислокацији.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Можете ли да се сетите....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дефинитивно измештена?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не могу да се сетим тачан датум. Сигурно није првих 2-3 дана, значи док сам се ја организовао, можда после....

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Када је први пут бомбардована Сува Река, можете ли да нам кажете.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Датум, не могу.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: У вези увиђајне екипе малопре смо разговарали. Ви кажете да сте одредили патролу за ту увиђајну екипу. Реците ми шта је задатак био те патроле.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам, патрола....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Да обезбеди. Само да вас питам, ви кажете све сте урадили како треба, било је сахрањени су лешеве, смештени, обележени итд. Кад је та сахрана била а кад је био увиђај.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тог дана када је извршен увиђај тог дана је извршена и сахрана тих лешева који су нађени на рештанском путу.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Хоћете ли ми рећи 26. марта да ли сте неком од припадника ваше полиције наредили да скупља лешеве.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Којег марта.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: 26. марта.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не сигурно.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Колико пунктова сте имали на путу Ћиновци-Тополчане.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Два пункта и три пункта у граду.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Шта значи два пункта, јесте ли на две локације били.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На две локације.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: На две локације само. Какав је био распоред локација.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Е сад, те локације су мало биле растреситије, просторно раширене, значи нису биле, у Ћиновцу су биле тамо у 2-3 куће нове које су биле у изградњи поред пута, значи нису били сви у једној кући него су били....

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Зато вас питам, кад кажете на два пункта, хоћете да кажете у два села, или на два пункта се налазила војска или на више пунктова.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То су два села, два места.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Два места јесу, али колико пунктова.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно место један пункт.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Јесу ли сви ваши полицајци били у Ђиновцима на једном месту.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да вам кажем, почео сам да вам објашњавам а ви ме прекидате. Ја сам то сматрао као једно место, једно село, али у том селу, они су били на 2-3 тачке, али то је кућа до куће.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Колико су биле удаљене те тачке једна од друге.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је било 20 метара, 10 метара, тако.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Чекајте, колико је људи било на једном пункту.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Бројчано, не могу сада да се сетим.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: У односу на пут, где су били ти пунктови.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У односу на пут поред пута у село Ђиновце, значи гледано према Призрену са десне стране, у селу Топличане, гледано према Призрену са леве стране.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Поред пута.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: И у близини моста.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Реците ми, јесте ли излазили из кола кад сте обилазили.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам.

Адв. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање да вам поставим. Да ли сте ви саопштили вашем помоћнику Јовановић Ненаду да треба да стигне увиђајна екипа, да ли сте са њим о томе нешто разговарали?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам, нисам разговарао, могуће је да сам разговарао за ову увиђајну екипу која је требала да стигне да врши увиђај на рештанском путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то је могуће?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Могуће је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате питање, изволите?

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Имам само једну констатацију која је тачна у смислу да је господин Репановић рекао да су до непосредно пред рат у хотел «Балкан» биле смештене две чете из Крушевца и из Прокупља, где је командир био Сикетић и командир Величковић. То је тачно али нису две чете, него је то једна чета....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то сте објаснили Прокупље је било при крушевачкој чети, то сте све објаснили?

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Сикетић је био командир а Величковић је био заменик, то сам јуче објаснио, да не дође сада до контрадикторности. Он је рекао истину само није знао детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате питање, имате право и питање да поставите.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Немам, ја мислим да је човек апсолутно рекао оно што је било, не доводи мене у неку везу са њим или са наређењем или са било којом радњом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате још нешто да додате.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Седите. Хоћемо ли да наставимо даље са испитивањем или да прекинемо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ПРЕКИДА СЕ главни претрес, следећи се наставља сутра са почетком у 9,30 часова, у истој судници.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА